

Ordet i dag

Andakter i Dagsavisa

Av Arne Sæter

Arne Sæter, f. 21.8.1913, Surna, var en av drivkreftene bak Dagsavisa i Trondheim, en kristen dagsavis som ble startet i 1945 i et samarbeid mellom ulike kristne organisasjoner. Fra 1950 var Dagsavisa organ for Kristelig Folkeparti. Avisen gikk inn i 1954. Arne Sæter hadde Dagsavisas faste andaktsspalte «Ordet i dag». Hans sønn, Bjarte Sæter, har skrevet andaktene inn på digitalt medium og gjort det mulig å gjengi dem her.

Da Arne forfattet andaktene, var han nyutdannet teolog og ansatt som ungdomssekretær i Det Norske Misjonsselskap, Trøndelag krets. Fra 1958 var han sokneprest i Rindal – de siste årene som prost i Indre Nordmøre Prostie. Ved stortingsvalget i 1969 ble han valgt inn på Stortinget og satt der til han døde i 1973.

DE HELLIGES SAMFUNN

Overkammerherre Oxholm, sjef ved det danske kongehoff, hadde på slottet en liten bønnekrets som besto av ham sjøl, en vaskekone og to lakeier. Slik ser en hvordan trangen etter kristen fellesskap sprenger alle grenser som er laget av standsforskjell og andre ulikheter.

Det er mange som vil være en kristen uten å gå i kirke eller bedehus. Kristendommen skal først og fremst vise seg i heimen og i hverdagslivet, sier noen. Men det er et farlig Satans bedrag. For "kun blant mennesker blir en menneske, kun blant kristne blir en kristen!", har en sagt. Personlig samvær med kristne er en nødvendighet for et sunt kristenliv. Troende mennesker kommer ikke sammen for å diskutere de siste nyhetene eller for å fortelle hverandre de nyeste skandalehistoriene. De samles om Guds ord, for å be og vitne. Det gir åndelig føde, en føde som varer ved til evig liv.

Fellesskapet gir varme, den åndelige varmen som gudslivet trenger. Vil smeden slokke varmen i essa, sprer han glørne. Ønsker han derimot en kraftig ild, samler han dem. De helliges samfunn gir hellig varme. Det finnes mange veike og lunkne kristne. De er blitt slik nettopp fordi de har forsømt vennsamfunnet!

Samle glørne sammen og ilden vil begynne å flamme. Lær av den første kristne menighet som var en rik og misjonerende menighet.

Og de holdt trolig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnen. (Ap. gj. 2, 42)

Hvor deilig det er å møte
Når ene man vandrer frem,
En broder – søskenskare
På veien til samme hjem!
Det er som en kvegende luftning
Som Herren oss sender ned
Å styrke den trette vandrer
På veiens besværlighet.

GUD INNBYR DEG

Moody sa i en tale om menneskenes unnskyldninger: "Sett at vi i kveld skrev ned unnskyldningene våre noenlunde slik: "Til himmelens konge! I kveld den 16.11.1899 tok jeg gjennom en av Deres tjenere imot en inntrengende innbydelse til å være til stede ved Deres sønns bryllupsmåltid. Men jeg ber, ha meg unnskyldt!" Ville noen av dere skrive under en slik? La meg gi et eksempel på et annet svar med samme adresse. Først uttales erkjennelsen av innbydelsen og så svarer en: "Ved Guds store nåde vil jeg komme og være med ved bryllupsmåltidet."

Også i dag innbyr Gud oss til dette festmåltidet i himmelen. Han sender oss innbydelsen skriftlig i bibelen og muntlig ved sine vitner. *Du* er også blitt innbudt mange ganger. *Du* er vel ikke blant dem som stadig svarer: "Jeg ber deg, ha meg unnskyldt!"

Du er blant de mange som blir innbudt. Alt er ferdig. Kom nå og hør! Eller vil du fortsatt svare at du ikke har tid? Jeg ber deg: Gjem dine unnskyldninger til dommens dag! Da trenges de nok. Men jeg tror ikke de vil gavne deg noe.

Gud innbyr deg på nytt i dag. Hva svarer du? Du må ikke unnskyld deg lenger!

Da sa han til ham: Det var en mann som gjorde en stor nattverd og innbød mange;

og han sendte sin tjener ut ved den tid nattverden skulle holdes, for å si til de innbudne: Kom! for nå er det ferdig. Men de begynte alle som én å unnskyldte seg. (Luk. 14, 16–18)

Kom, ti for dig beredt
Måltidet er!
Motta det livets brød,
Brutt for enhver!
Drikk livets vann med lyst, Legg dig til Jesu bryst.
Der finner sjelen trøst,
Kom synder, kom!

HAR DU GLØMT NOE?

Som gutt leste jeg ofte hos landhandleren et oppslag som lød slik: “Har du glemt noe?”

Det var skrevet med store røde bokstaver. Dette kunne ofte være en nyttig påminnelse for mange.

I dag vil jeg stille deg dette spørsmålet: Har du glemt noe – i ditt liv?

Den rike bonde hadde kanskje ikke glemt noe i sitt gårdsarbeid. For han fikk stor avling og ble en rik mann. Derfor kunne han også si til seg selv: “Sjel, du har meget godt liggende for mange år; slå deg til ro, et, drikk, vær glad!”

Men midt i denne lykken hadde han glemt noe – endog det viktigste. Han glømt Gud, døden og dommen – og evigheten. Hvordan er det med deg?

Du er sikkert en dyktig og flittig arbeidsmann, du har kanskje endog mye jordisk gods – som den rike bonde. Du er et opptatt menneske. Gid Gud kunne skrive med ildbokstaver foran deg i dag – stille deg dette spørsmålet. Har du glemt noe?

Det er så lett å glømmes det viktigste, det ene nødvendige. En dag er det brått for sent å rette på denne forglemmelsen. Det er blitt evighet. Husk den rike bonde og hans lagnad! Brått stilte Gud ham et annet spørsmål, det siste:

Men Gud sa til ham: Du dåre! I denne natt kreves din sjel av deg; hvem skal så ha alt det du har samlet? (Luk. 12, 20)

På jordi du eig ingen verande stad,
Du er berre gjest her i verdi,
Når døden deg kallar, so lyt du avstad,
Å, er du då reide til ferdi?
Snart gjestar han barnet på moderens fang,
Snart kvithåra gamling med stavrande gang,
Å, vakne før døden deg hentar!

BØNN OG BIBEL

“Et bønnerom uten bibel er et kraftverk uten dynamo,” sier biskop Smemo. Et kraftverk uten dynamo er det lite gagn i. For det kan jo ikke gi kraft eller lys.

“Bønnen skal være morgens nøkkel og kveldens lås.” Bibelen sier at vi skal be uavlatelig. Det vil si at vi skal ha forbindelsen med Gud i orden hele dagen. Da er våre sukk og rop, vår nød og våre vansker bønner nok for Gud.

Bønn er samtale, samtale mellom dig og Gud. Det er ikke bare du som skal tale. Gud skal også tale med deg. “Når vi lytter, taler Gud,” sier noen. Det er sant nok. Vi må lytte om vi skal høre Guds tale. Men vi må også huske at Gud taler først og fremst gjennom Ordet i

bibelen. Derfor må vi ta med bibelen inn i lønnkammeret. "Intet bønnerom uten bibel."

Vi må ofte ta oss en stille stund med Gud så han kan få lede oss. Men da skal vi ikke bare be ham vise oss sin vilje. For der har han gitt oss den tilkjenne. Derfor sier han ikke bare. "Be, så skal dere få," men også: "Let, så skal dere finne." Da kan nok også Gud av og til få tale umiddelbart til oss om bestemte ting i vårt liv.

Foldede hender over en åpen bibel kan forandre alt. Skal tro om ikke sangeren har rett når han sier: "Med bøn og bibel vert allting godt."

For hver den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp. (Luk. 11,10)

"Det menneske som ikke ber til Gud, er som en konge som kaster krona si i søla," har den store greske vismannen Sokrates sagt.

De fleste mennesker kaster dessverre sin "krone" i søla. De skammer seg ved å be til Gud. Menn ingen trenger å skamme seg ved å be til den allmektige. Det er helt naturlig for all skapningen.

Hele naturen ber. For skapningen er avhengig av den allmektige skaperen. Blomsten åpner seg mot lyset og sola – i bønn om varme og lys. Den tørre jorda åpner seg i bønn om vatn. Fugleungen skriker etter mat. Den svake skapningen ber den allmektige om hjelp. Hva skulle vel være mer naturlig enn det? Den svake og fattige kan jo be seg rik og sterk.

Barna er små og hjelpeløse, derfor ber de de voksne om hjelp. Vi voksne er også så ofte hjelpeløse og maktesløse. Derfor må vi be til en høyere makt – til vår skaper og far i himmelen. Og den allmektige Gud vil så gjerne hjelpe oss. Derfor blir den som ber, alltid sterk og rik.

"Bønn er mitt viktigste arbeid, og det er med bønnens hjelp jeg utretter alt det andre," har en sagt.

La oss i dag høre hva Jesus Kristus sier om dette:

For hver den som ber, han får, og den som leter han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp. (Luk. 11,10)

Veikaste barn som vender
Hjarta til Herren sterk,
Maktar langt meir enn kjemper
Som lit på sitt eige verk!
Måtte me alltid minnast,
Kvar me i verdi går,
At til Guds eige hjarta
Den barnlege bøni når.

En amerikansk børsmann skrev en gang: "Det Amerika nå trenger mer enn jernbane-utvidelser og overrisslinger med vann i de vestlige områder, enn lavere tolltariffer, enn større bomullshøst og større kveitehøst, det er en fornying av kristendommen, av den slags kristendom som far og mor hadde. En religion som regner det for god forretning å ta tid til å holde morgenandakt enda i kveitehøsten. En religion som tillater folk å holde opp med

arbeidet en halv time hver onsdag for å gå til bønn.” Det rike Amerika mangler noe, fordi det ikke ber.

Hvordan er det med oss? Vårt folk mangler gudsfrykt og kristent ansvar. Det er for lite av misjonskjærlighet og offersinn. De dype og store vekkelsene mangler vi. Hvorfor?

Hvordan er det med deg? Det er lite seier i ditt kristenliv. Du har liten frimodighet og styrke. Din tro er svak, og din kjærlighet kald. Du har ikke kraft til å leve det hellige livet i hverdagen. Den hellige omsorg for de ufrelste mangler du. Du mangler så mye – av evighetsbetydning. Hvorfor?

Hør hva Jakob sier:

“Dere attrår, og har ikke; dere slår ihjel og bærer avind, og kan ikke få; dere ligger i strid og ufred. Dere har ikke, fordi dere ikke ber.” (Jak. 4,2)

Stille, min sjel for Jesus!
Søk ham i bønn og tro,
At der fra ham kan skinne,
Lys i ditt hjertes bo.
Gi ham hvad selv han gav dig,
All ting legg i hans hånd,
Han vil dig rense, fylle,
Lede dig ved sin Ånd.

LIVET ER I BLODET

En misjonær i China sto på farten til å reise heim. Derfor så han gjennom alle brevene sine for å ta vare på de verdifulleste. Da fant han også et fra sin gamle far. Der sto det bl. a.:

“Husk det, gutten min, livet er i blodet.”

Det naturlige livet er i blodet. Slik er det både hos dyr og mennesker.

“For blodet er sjelen i alt kjøtt, fordi sjelen er i det.” (3. Mos. 17, 14)

Dersom vi mister blodet, så mister vi også livet. Slik er det i allefall med det åndelige og evige livet. Det eies kun i Jesu Kristi blod. Mister vi Kristi blod, da mister vi også det nye og evige livet.

Eier du livet i Kristi blod?

Med synden kom døden inn i verden.

“For den lønn som synden gir, er døden.” (Rom. 6,23)

Nettopp derfor gjelder det for alle å kvitte seg med synden. Men det kan en gjøre vare på en måte: Synd må sones med blod.

“For kjøttets sjel er i blodet, og jeg har gitt dere det på alteret til å gjøre soning for sjelene deres, for blodet er det som gjør soning, fordi sjelen er i det.” (3. Mos. 17,11)

Nå kan du rense deg rein for alle synder i Kristi blod. Vasker du deg rein som den kvite snø hver dag i Jesu blod, da eier du det nye livet. For “der hvor det er syndenes forlatelse, der er det liv og salighet,” sier Luther.

“Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette er i hans Sønn.” (1. Johs. 5,11)

Men et liv i synden er nu
Blott en død, en sikker død.
Uten liv i Kristus er du
Alltid uti dødens nød;
Derfor spørger jeg dig nu:
Lever du?

KRISTUS JESUS MED OSS

En gammel kone beklaget seg enn gang for Per Nordsletten og sa at Gud ble borte for henne av og til. Med sitt gode – vi kan gjerne si himmelske – humør svarte Nordsletten slik:

- Det er riktig det. Det står jo i bibelen at Gud er med oss annenhver dag.
- Nei, Per, det står ikke slik, sa kona.
- Ja, hva står det så, spurte Per Nordsletten.
- At han er med oss alle dager inntil verdens ende, svarte kona.
- Så tro det da! sa Nordsletten.

Ja, om vi bare fikk åpne øyne å se med! Da skulle vi få se at Kristus går med sine *alle* dager. Hver dag. Ikke bare i de gode dagene, men også i de tunge og gråe. Han er med når fristelsene stormer inn på oss og Satan synes oss så altfor sterk.

Når vanskene og motgangene synes deg uoverkommelige, sier Jesus som elsker deg: Jeg går med deg både gjennom ild og vann.

Og når oppgavene synes å være både verdensvid og overmenneskelig, har vi svært lett for å gi opp. Tenk bare på misjonsoppgaven! Vi som er så få og veike, skal gjøre alle folk til Jesu disipler. Hvem makter vel det? Da sier Jesus, som eier all makt i himmel og på jord: Jeg går med dere!

*Og Jesus trådte fram, talte til dem og sa: Meg er gitt all makt på himmel og på jord!
– Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende! (Matt. 28, 18–20)*

Hvi skulle jeg sørge, jeg har jo en venn,
Som bær' på sitt hjerte min nød.
Den vennen er Jesus, han elsker mig enn,
Han elsker i liv og i død.
Han går ved min side, han leder min gang,
Han bliver ei trett han som jeg.
Og nådig han vokter mig livsdagen lang.
Han sviker ei, svikter meg ei.

REKN MED GUD!

Da en ung jente ble spurt om hva bekymring er, svarte hun: "Bekymring, det er å tenke på framtida som om det ikke fantes noen Gud."

Å, hvor sant dette er! Vi rekner ikke med den allmektige og kjærlige Gud. Når de urolige og tunge tankene kommer, så prøver vi å glemme dem på så mange måter. Noen tar sovinal, og andre legger seg på en deilig divan. De vil sove seg bort fra bekymringene. Sovinal kan gi en lett kjøpt søvn, men tar ikke bekymringene bort. Når en våkner, velter bekymringene over en på nytt. Om vi legger oss på en aldri så deilig madrass, så kan nok bekymringene holde oss våken. Slike middel gir ingen virkelig eller varig hjelp. Vi må lære av den unge jenta. Vi må rekne med Gud, himmelens og jordens skaper.

Vi tenker oftest på framtida som om alt var en lunefull lagnad. Det er galt. Du må gå til Gud med alle sorgene og de urolige tankene dine. Der vil du finne hjelp i rette tid.

“Når mine urolige tanker i mitt hjerte blir mange, da husvaler din trøst min sjel,” sier David. (Salme 94, 19)

Gud sørger jo for himlenes fugler og markens liljer. Han teller hodehårene våre. Han er allmektig og kjærlig. Han ser alt og hører våre bønner. Legg *alt* i din fars hånd, og bekymringene skal flykte. Den allmektige og gode far i himmelen, har hellig omsorg for sine.

Ydmyk dere derfor under Guds veldige hånd, forat han kan opphøye dere i sin tid og kast deres sorg på ham! for han har omsorg for dere. (1. Pet. 5, 6–7)

Sørg, o kjære Fader, du,
Jeg vil ikke sørge,
Ikke med bekymret hu
Om min fremtid spørge.
Sørg du for mig all min tid,
Sørg for mig og mine,
Gud, allmektig, nådig, blid,
Sørg for alle dine!

RIK I GUD

En emissær sier til en 80-årig, rik bondekone: “Du må omvende deg nå.” Da svarer den gamle, ufrelste kvinna: “Eg sit so trygt på mi eiga tuve.” – Bondekona følte seg så trygg i sin rikdom, enda hun var både gammel og ufrelst. Men hun var bunnfattig – fattig, som den rike bonde.

“Du dåre” i denne natt kreves din sjel av deg – Således er det med den som samler seg skatter og ikke er rik i Gud.”

Denne verdens rikdom er kortvarig og forgjengelig. Det gjelder å gripe en annen – en evig og uforgjengelig – rikdom. Og den finnes bare i Gud.

Hva vil det si å være rik i Gud?

En personlig kristen er virkelig rik, for han eier den allmektige Gud som far.

Jeg har en fader i det høye

Som alltid faderomhu for meg bær.

Gud Fader sørger så vel for barnet sitt – både for legem og sjel. Hos far er barnet trygt og rikt.

Det er sagt om en misjonær at “han reiste omkring med kjærlighetens fakkeltent.” Alle Guds barn skulle være som en brennende og lysende fakkeltent som kunne sette verden i brann for Kristus.

Du går på møtene og gudstjenestene, du leser Guds ord, vitner og ber litt kanskje. Du gir også noe til Guds rikes arbeid. Det er en gammel vane. En god vane forresten. Men hvor blir det av ilden og varmen? Hvor blir det av kjærligheten som skulle tvinge oss?

Lev ved Kristi kors, og du skal bli tent av kjærlighetens ild! Se på Gud som ble menneske for din skyld! Se på det blødende lam som døde frivillig i ditt sted! Se den hellige som soner verdens synder – også disse! Bad deg i den evige Guds kjærlighets solskinn, og du skal bli varm! Kom til frelseren med alle dine synder, store som små! Da vil du lære å elske. For den som mye forlates, elsker mye.

“Men den som lite forlates, elsker lite.” (Luk. 7,47)

En kristen er også rik fordi han eier Jesus Kristus som sin frelser. De store og mange synder trykker mennesket ned og gjør det ulykkelig og fattig. Vi eier en gjeld som vi aldri makter å betale. Men Kristi blod renser fra all synd. Hans nåde er mangfoldig og rik.

Jeg har en nådestrøm så vide
Som himmelens hvelving strekker seg.

Til sist nevner vi Guds ånd. Den hellige ånd er det som har skapt det evige livet hos oss. Og han er det som har bevart det til i dag. Han går også hver dag i forbønn for oss hos Gud Fader i himmelen.

Er du fattig som den rike bonde? Eller er du rik i Gud? Det blir du bare i Jesus Kristus.

For I kjenner når Herre Jesu Kristi nåde, at han for eders skyld ble fattig da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulle bli rike. (2. Kor. 8,9)

Jeg har et evighetens rike,
Et nåderike det er sant!
Jeg har en krone uten like,
En arv som Jesus til meg vant.

Lev nær ham som elsker oss, så skal du bli tent av hans kjærlighets ild! Du vil bli et varmt lyspunkt i en mørk verden. Du vil gå omkring med kjærlighetens fakkeltent og sette verden i brann for Jesus Kristus. Da vil du gjenspeile Guds kjærlighet som er all kjærlighets opphav.

Vi elsker fordi han elsket oss først. (1.Johs. 4,19)

La oss be:

Giv mig ditt ømme frelsersinn
For slektens sorg og harm!
Lukk mig i dine smerter inn
Og gjør mig sterk og varm!
Hjelp mig å skue med ditt blikk
Hvert folk som liv og grenser fikk,
Å bære verdens nød og skam
Med kjærlighetens offerbrann
Til døden tro – Tålmodig, sterk og fro!

Jeg reiste en dag i 1942 ut fra Trondheim til en fest i anledning N.M.S.'s 100-årsjubileum. Like utenfor byen kommer to unge jenter syklende. De skulle på helgetur.

Da kommer en stor tysk lastebil i en veldig fart. Bilen kjører over en av dem, og jenta døde øyeblikkelig.

Noen sier at en ikke skal tale om døden – i alle fall ikke til de unge. Men vi skal tale om døden. For det gjør Gud i sitt ord.

Døden er en realitet som vi alle bør se like i øynene. Den er viss for alle – unntatt de som lever ved gjenkomsten. Det er bare tidspunktet som er uvisst.

Snakk ikke om den triste døden, sier noen. Vi ville nok heller ha talt om det evige og

fredfulle livet i Jesus Kristus. Men døden er et faktum som vi må regne med. De unge hører nok også på talen om døden. For de unge i dag er realistiske. De vil høre sannheten.

Døden er rettferdig. Den gjør ingen forskjell. Alle må dø. Snart gjester den kongens slott, snart fattigmans hytte. Både den rike mann og den fattige Lasarus måtte dø. Den tar mann og kvinne, barn og voksne, høg og låg. Den gjester alle uten forskjell.

Døden kan komme uventet brått. Den gamle må dø, men den unge kan dø når som helst. En ung frisk jente eller gutt kan hentes av døden i ett nå. Derfor må en alltid være beredt til å møte sin Gud til oppgjør. For døden er ikke det siste. Det følger et "deretter" – dommen

"Og likesom det er menneskenes lodd en gang å dø, og deretter dom – ."
(Hebr. 9,27)

På jordi du eig ingen verande stad,
Du er berre gjest her, i verdi.
Når døden deg kallar, so lyt du avstad,
Å, er du då reide til ferdi?
Snart gjestar han barnet på moderens fang,
Snart kvithåra gamling med stavrande gang,
Å vakne før døden deg hentar!

Bjørnstjerne Bjørnson raste en gang mot den svenske ridder Pontus Wikner fordi han var kalt til et filosofisk professorat ved Oslo Universitet. Bjørnson syntes at det var forargelig at ikke nordmennene selv kunne klare dette professoratet. Derfor slynger han ut sin "nasjonale" vredeskål og sier: "Pontus Wilkner! Enten er en i Norge eller så er en det ikke." Man han fikk svar. Og det var like så enkelt, men også like så alvorlig som all ekte kristendom er det: "Bjørnstjerne Bjørnson! Antingen är man i Guds rike eller man är det icke."

Guds rike er kommet nær. Det kom med Jesus Kristus. Det er kommet til Norge også. Det er nå nær det norske folket i dag. Hovedspørsmålet er: Er vi utenfor eller innenfor Guds rike?

Guds rike setter det store skillet. Enten er en i Guds rike eller så er en utenfor det. En dag lukkes Guds rikes dør, og da settes det evige skillet. Evig utenfor eller evig innenfor. Hvor vil du stå en gang?

Guds rike er her. Du lever i et kristent land med kirke og bedehus, med bibel og salmebok. Du er kanskje kalt og vakt i dag. Guds rike er deg nær. Jesus Kristus er din store og eneste frelsesmulighet. Gå derfor inn og bli frelst i dag. Du må endelig ikke gå fortapt så nær Guds herlige rike!

Tiden er fullkommet, og Guds rike er kommet nær; omvend dere, og tro på evangeliet. (Mark. 1,15)

Ei langt, ei langt fra Guds rike,
Et skritt blott og alt var jo vel,
Men måskje du evig skal savnes
I himmelens glede, o sjel.

I Bank of England finnes et apparat som myntene må passere for å vise at de holder vekta.

Alle som er for lette, kastes vekk; de andre samles i en haug.

En liknende prøve skal også vi en gang gå gjennom. Det er jo på dommens dag. Da avgjøres vår evighetsverdi.

Dine gode gjerninger, dine tårer, din anger eller tro, dine bønner, din kirkegang, ditt misjonsarbeid eller din helliggjørelse kan ikke frelse deg i dommen. Den dagen er det bare Jesus Kristus som kan redde oss. For det er bare han som kan forlate synder.

Memento mori – husk du skal dø, blir også et memento om dommen – husk du skal dømmes. Tenk derfor i tide på dommens dag! Innrett deg klokt med tanke på evigheten!

Det går – Gud skje lov – å ta dommen på forskudd og gjøre opp sin sak med Gud her i tiden. Det er forresten vår eneste redning. I dag kan du møte Kristus som frelseren. Nå går nåde for rett. For Jesus ble én gang ofret for å ta bort syndene våre. Og dersom du nå skjuler deg i hans forsoningsverk, så er du like skyldfri og ren som han er det. I Kristus vil Gud se på oss som om vi aldri hadde syndet.

Men én dag setter Kristus seg på dommertrona. Da er han dommeren. Da må retten hevdes. Vi dømmes etter våre gjerninger. Og dømmes for evig! Se derfor opp og tenk på dommedag i tide!

Og likesom det er menneskenes lodd en gang å dø og deretter dom. (Hebr. 9,27)

Synden mig trykker natt og dag,
Ofte den trykker mig såre
Når jeg betenker den store sak:
Snart skal jeg legges på bære
Da livets møie er forbi;
Men er jeg dermed frelst og fri?
Se, det er hovedsaken.

Han kaller deg nå til Ordets tjeneste til forbønnens tjeneste, til vektertjeneste på Sions murer og til kjærlighetens tjeneste. Han kaller deg til arbeid for den indre og ytre misjonen. Det er ikke spørsmål om tjenesten er stor eller liten, om den ruver eller glimrer så mye. Den kan ofte være “som en dråpe i hav”. Det spørres bare om vi vil utføre den i lydighet og truskap mot Gud. Ja, ditt daglige arbeid og hele ditt liv skulle være en gudstjeneste.

Men nå, da dere er frigjort fra synden og trådt i Guds tjeneste, har dere deres frukt til helliggjørelse, og til utgang et evig liv.

Gjør det lille du kan, se o sjel, ikke på
At så ringe og lite det er!
Ti hvor skulle du ellers vel glad kunne gå
Når din mester vil bruke deg her?
Er det arbeid du fikk, som en dråpe i hav,
Vær tilfreds at til dig han det gav.

Gud er alltid opptatt med å frigjøre mest mulig fra synden. Av nåde kaller han oss bort fra synd og fortapelse til frelse og salighet. Men ikke bare det. Han har bruk for oss i sin vingård. Derfor vil han gjerne frigjøre oss til tjeneste.

En ung og fin prestefrue, som hadde vokset opp i rikdom og velvære, var i tvil om hun skulle være med mannen sin til Værøy. (Værøy ligger 10 mil fra fastlandet og 3 mil fra nærmeste øy.) N.V. Stockflett sa da til henne: “Reis med! Vår Herre har ikke gjenløst Dem

for at De skal kvile på en sofa.”

Nei! Gud vil frigjøre oss fra synd og skyld til arbeid og tjeneste. Gud vil frigjøre deg. Lar du deg frigjøre?

HVA ER LIVET?

Det var før noen munkar som hilste hverandre med disse to ord: “Memento mori”. Husk, du skal dø!

Livet er kort. Det er som gresset som spirer, vokser og blomstrer. Men brått visner det. Det er som en røk som stiger opp og viser seg en liten tid. Lær av naturen at livet er kort!

Livet er usikkert. Vi kan ikke regne ut hvor lenge vi skal leve. “Mennesket spår, men det er Gud som rår”. Vi lever så lenge som Gud vil. Men vi vet ikke når Herren vil ta oss bort fra denne verden.

Vi må lære å regne med livets kortvarighet og usikkerhet. Det er et faktum som vi må se like i øynene. Hvor vil du så tilbringe evigheten?

Når en mann går mot en avgrunn eller er i fare, har vi plikt til å varsle. Men når mennesket går mot en evig avgrunn i blinde og uvitenhet, skal vi ikke uroe det med tanken på døden. Da er det en grusom tale, sier noen. Jo, døden skal vi tale om. For det gjør også Guds ord. Og vé det menneske som tar noe fra eller legger noe til Guds ord!

Bered deg i tide til å møte døden! Snart er du ikke mer her. Hvor er du så?

For hva er deres liv? Dere er jo som røk som viser seg en liten stund og så blir borte! Istendenfor at dere skulle si. Om Herren vil, så blir vi i live, og vi skal gjøre dette eller hint. (Jak. 4,13–15)

Hva er livet? Et pust i sivet, Et spil av krefter som higer etter – en evighet.

“Jeg elsker alle jøder for den ene jødes skyld, han som elsket meg først og som gav livet sitt for meg, Jesus Kristus, vår frelser,” sier Martin Luther.

Den som elsker jødene – for Jesu skyld, vil sette noe inn på å føre dem til Kristus som alene kan frelse dem. Jødene i dag har ikke bare mistet Jesus Kristus, men de vil ikke vite av ham. Derfor fører de barna og ungdommen bort fra Kristus. De sier: Tro ikke på Kristus! Han er en bedrager.

Jødene lever i mørke og vankunnighet. De lever fortsatt i den gamle pakt. For de har bare Det gamle testamentet. De roper i nød og klage: “Herre, send oss Messias, som kan atterreise riket!” De vet jo ikke at Messias er kommet.

Vår oppgave blir da å føre jødene tilbake til Kristus og forkynne dem evangeliet om Guds kraft til frelse for alle som tror. Ja, for jøder først, sier Paulus.

Vi må sende jødene misjonærer med budet om at Messias er kommet. Det er jo Jesus Kristus som de har forkastet. Gi dem den fulle bibel tilbake – bibelen med det nye testamentet. Vi har jo fått den fra dem.

Elsker du jødene for den ene jødes skyld, Jesus Kristus? Viser dette seg i handling?

For jeg skammer meg ikke ved evangeliet; for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker. (Rom. 1,16)

Brødre, vender eders blikke
Hen til jødefolkets brøst,
Og forherder hjertet ikke

Når I hører Herrens røst!
Der det het til dem: Idag,
De foraktede Guds sak, –
Se, han lader seg ei spotte,
Sunkne ere Sions slotte.

Hva skal vi be om? Alt som vi har virkelig bruk for både for legem og for sjel, både for tid og evighet! Men først og fremst om Den hellige ånd. Vi skulle være fullkomne og dyktige mennesker og hellige og gode kristne. Men det er bare Den hellige ånd som kan gjøre oss gode og fullkomne. Det gjelder derfor å bli fylt av Ham.

Be derfor hver dag om å bli fylt av Ånden!

*Dersom da dere, som er vonde, vet å gi deres barn gode gaver, hvor meget mere skal da Faderen, som er i himmelen, gi dem den Hellige Ånd som ber ham.
(Luk. 11,13)*

Herre Jesus, kom å røre
Meg ved din, den gode Ånd,
Åpne du mitt døve øre,
Ta mitt hjerte i din hånd
Følg mig, før mig hvor jeg går.
Så i lydighet jeg står,
Til din vilje rett å gjøre
Og ditt ord med fryd å høre!

ENKEL TEOLOGI

Vi satt og samtalte om de mange vanskelige spørsmål i Bibelen. Da spurte en: "Hvorfor kunne ikke Gud ha sagt det så tydelig og enkelt at det ikke kunne bli tolket eller forstått på så mange måter!"

Det ble nok vanskelig å besvare dette spørsmålet fullt ut. Men jeg var glad ved tanken på at i alle fall frelsens vei var så enkel og klar at ingen trenger å fare vill. Det menneske som i sin syndenød vender seg til Frelseren, får nåde. Å være frelst vil si at en daglig gjør seg nytte av syndsforlatelsens nåde. Her er veien klar. Ikke en gang dåren behøver å fare vill.

Den kjente forkynner Spurgeon sa på sitt siste: "Min teologi er blitt ganske enkel: Jesus døde for meg." Her samlet han i grunnen hele Bibelens lære i fire ord.

Under krigen ga mor smågutten sin en ny bukse og sa at nå måtte han fare forsiktig så han ikke ødela nybuksa si. Men dagen etter var gutten uheldig, og det gikk galt med bukka.

Da ble mora både skuffet og sint. Men gutten så bare rolig opp på mora si og sa: "Mor, jeg skal be Jesus om ei ny bukse, jeg."

Litt senere kom nabokona på besøk. Da hun så gutten, sa hun: "Jeg har ei bukse som gutten min har vokset fra, jeg tror den vil passe til deg, gutten min."

Gutten fikk bukka.

Vi voksne skulle lære av barna. Bli som barn! Barna ber så tillitsfullt sin jordiske far om alle ting.

Det finnes også noen kristne som ber så enkelt og barnslig til sin himmelske far om alt. De er lykkelige.

Måtte vi gjøre vår kristendom mer hverdagslig og ta Gud med over alt og i alle ting. Han

er da vår allmektige og gode far som elsker alle barna sine.

Den hellige Gud døde frivillig i synderes sted for at vi skulle gå fri. Han døde for syndere, for deg og meg. Ingen er så stor synder at denne fullbrakte frelse ikke strekker til for ham.

Den som tar imot frelsen av uforskyldt nåde, blir frelst om han ikke kan forstå eller finne løsning på de mange tankevansker som møter oss. Min eneste frelsesgrunn og mitt eneste håp er nettopp dette at Jesus Kristus døde for syndere. Blant dem er jeg den største.

*For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.
(Rom. 5,6)*

Der var en som var villig å dø i mitt sted,
For at jeg skulle leve ved ham.
Og til korset han gikk hvor han kjøpte meg fri,
Da han sonet vår synd, det Guds lam.

Datter av general Booth i Frelsesarméen fikk være redskap til å vinne en dypt fallen mann i Sveits for Gud. Hun ga ham et skjerf hvor det sto: Alltid rede for himmelen.

Mannen bar gjerne dette skjerfet. Og da han lå dødssyk, sa han til doktoren at han var ikke redd for å dø. For han var alltid rede for himmelen. Han ville at legen skulle stå ved hans dødsseng så han kunne få se at han var rede.

Gud har gjort himmelen rede for oss. Derfor innbyr han nå alle til å komme: Alt er ferdig! kom til bryllupet! Gud har gjort sitt. Men hva gjør menneskene? De fleste unnsår seg og vil ikke gjøre seg rede for himmelen. "De brydde seg ikke om det og gikk sin vei, den ene til sin aker, den andre til sitt kjøpmannskap," heter det i liknelsen. Det står enda så klart: "Men de ville ikke komme til festen i himmelen!"

Er *du* rede for himmelen?

Gud innbyr. Men menneskene unnskylder seg. Noen har kjøpt en aker, det vil i dag si en bondegård eller et gårdsbruk. Og nå er de så opptatt med denne jorda at de har ikke tid til å komme til Kristus og bli frelst. De dyrker jorda, arbeider i skogen og stiller dyra – og tar vare på bankboka si. De har tid til å tilbe mammon, men til Gud sier de: Jeg ber deg ha meg unnskyldt! Jeg har dessverre ikke tid. Gården blir til en stor og evig ulykke for disse menneskene. Andre har kjøpt seg fem par okser.

I dag kan vi si de har kjøpt seg en traktor, lastebil eller bulldozer. Og nå er de så opptatt med dette at de glømmer himmelen. Når Herren innbyr dem sier de: Jeg ber deg, ha meg unnskyldt! Jeg har ikke tid nå.

Gud innbyr nådig og ofte men menneskene unnskylder seg.

Hva svarer du på Herrens innbydelse til den store nattverden?

Men de begynte alle å unnskyldte seg. Den første sa til ham: Jeg har kjøpt en aker og må nødvendig gå ut og se på den; jeg ber deg, ha meg unnskyldt!

Og en annen sa. Jeg har kjøpt meg fem par okser og går ut for å prøve dem, jeg ber deg, ha meg unnskyldt! (Luk. 14, 18–19)

Også i dag innbyr Gud. Og nå innbyr han deg.

Vil du til himmelen? Jeg spør ikke om du håper å komme dit, men om du vil dit for ramme alvor. Vil du det, må du ta imot den innbydelsen som du i dag får fra Himmels Konge.

Du må komme til Frelseren Kristus og la ham rense deg i sitt blod, gi deg syndenes forlatelse. Gjør du ikke det, blir du kastet utenfor. Er du rede for himmelen eller skal det gå deg som ham vi leser dette om i Matt. 22, 11–13:

Da nå Kongen gikk inn for å se på dem som satt til bords, så han der en mann som ikke hadde bryllupskledning på.

Og han sa til ham: Min venn! Hvorledes er du kommet inn her og har ikke bryllupskledning på? Men han tidde.

Da sa Kongen til tjenerne: Bind hender og føtter på ham og kast ham ut i mørket utenfor! Der skal være gråt og tenners gnidning.

Den verdensberømte misjonær Livingstone kom til en liten by i det mørkeste Afrika.

Noen fant også der Jesus. Dagen etter at disse ble døpt, kom én og spurte ham:

- Kjente din far budskapet om Jesus Kristus?
- Ja, svarte Livingstone.
- Hvorfor kom ikke han og fortalte far min om det Guds lam som bærer verdens synder?

Eier du dette livets overskudd som gir deg utslag i misjonerende kristendom? Gjør du som Andreas?

En av de to som hørte hint ord av Johannes og fulgte etter ham, var Andreas, Simon Peters bror; han finner første sin bror Simon, og sier til ham: Vi har funnet Messias, det er utlagt: Kristus. Og han førte ham til Jesus. (Johs. 1, 41–43)

Grunnlaget for kristenlivet og motivet for misjonen er nettopp Guds lam som bærer verdens synder. Når en har fått tak i det nye og evige livet som bare Kristus kan gi ved syndenes forlatelse, må en straks begynne å misjonere – å arbeide for at også andre skal få tak i det samme livet.

En kristen får således ikke bare liv, han får også overskudd av liv slik at han må misjonere, må dele med dem som intet har.

Dette kommer tydelig fram hos Jesu disipler. Les Johs. 1, 41–52!

Andrea fulgte Jesus kall. Han finner sin bror Simon og fører ham til frelseren. Filip treffer Natanael og forteller ham om Jesus Kristus – Natanael fant også livet i Guds lam. Misjonere du?

Domprost Skovgaard–Petersen forteller følgende:

“Jeg prekte en gang i en kirke på Jylland. Koret var skilt fra kirken ved en skranke, og på den var det satt en del utskårne trefigurer, som forestilte de tolv apostlene. Det hele var meget vakkert når en så det nede fra kirken.

Men da jeg kom opp til alteret og vendte meg mot forsamlingen, oppdaget jeg med en viss rørelse i sinnet at apostlene var hule i ryggen.

Dette ga meg noe å tenke på. Det var ingen fare med apostlene, de var sannelig ikke hule i ryggen. Men det kan være fare for at noen av oss, du eller jeg, ligner disse figurene.”

Vi har oftest fasaden – yttersiden – i orden. Vi vil gjerne ta oss godt ut. Når vi er i kirke og bedehus, er vi vakker å se til. Men hvordan ser vi ut i Guds øyne? Det er det store og avgjørende spørsmålet.

Hvordan ser du ut fra Guds alter? Det betyr så lite hva mennesker mener om oss. Men det betyr alt hva Gud mener om oss. Han ser etter om vi er helhjertede kristne – om innersida er vakker og ren. Bare disse støtter han med sin kraft. Lev derfor helt for Gud!

For Herrens øyne farer over all jorden for at han med sin kraft kan støtte dem hvis hjerte er helt med ham. (1. Krøn. 16,9)

Giv dig helt! Han det begjærer;
Selv han gav sig helt for dig,
Da han fattig og foraktet
Gikk her nede korsets vei.

Spurgeon har en gang sagt:

“Fristerens almanakk har bare én tid: I morgen!
Guds almanakk har også bare én tid, nemlig: I dag!”

I dag – det er Bibelens dato. Bibelen sier ikke “i morgen”, men “i dag”. Satan derimot sier alltid “i morgen”. Har du hørt hvor han lokker og frister til utsettelse? Ta det med ro! Det er tidsnok i morgen! Du, vakte sjel, hvem hører du på?

Gud sier: Omvend deg i dag, mens det er nådens tid. For snart kommer natten og dommen. I dag kan du møte Kristus som Frelseren, senere skal du møte ham som dommeren. I dag kan du bli frelst av nåde. I morgen kan du bli stilt for dommeren på den hvite tronen. Han dømmer deg etter dine gjerninger. Innrett deg i dag klokt med tanke på evighetens morgen.

Satan sier: Omvende deg kan du gjøre i morgen – når du blir gammel og syk. I dag må du endelig nyte livet. En kristen kan du bli senere. Det er så treffende sagt om Paulus at han har bare to datoer i sin kalender. Det er “i dag” og “hin dag” – dommens dag. – Husk, vakte sjel, at veien til helvete er brulagt med utsettelsens glatte steiner. Dersom du setter ut, forherder du deg. Og snart kommer dommens store dag. Bered deg i dag i Kristus til å møte Gud på dommens dag!

I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter. (Hebr. 4,7)

I dag begynn og bi
Ei dermed til i morgen!
Hva neste morgengry
Kan bringe, er forborgen,
Måskje din klokke slår
I dag sitt siste slag –
Nu leges sjelesår,
Nu heter det i dag!

Skovgaard–Petersen forteller i sine livserindringer:

En gang ble en liten statue funnet i Lilleasias jord. Den forestilte en kvinne som sto på tærne. Hun hadde vinger og håret greidd framover – nedover ansiktet. På sokkelen sto det: “Hvorfor står du på tærne?” “Fordi jeg bare kan stå et øyeblikk.” “Hvorfor har du vinger?” “Fordi jeg flyr hastig forbi.” “Hvorfor er håret ditt greidd framover?” “Fordi ingen skal kunne gripe meg bakfra og holde meg.” “Hvem er du da?” “Den gyldne anledning som er fløyet forbi før den er kjent.”

Gud har bruk for medarbeidere. Finn din arbeidsplass! Han har bruk for misjonærer, heimearbeidere, ledere, sangere og musikere. Kan hende han i dag sier til deg: Gå og besøk en syk! Gi din fattige venn en hjelpende hånd! Si dine sambygdinger et ord om Jesus! – La ikke anledningen gå deg forbi!

Uten dette soningsblodet ville verden være fortapt. De frelste i himlen ser dette i evighetens lys. Blodet var deres eneste redning ut av fortapelsens mørke. Derfor synger de alle en fulltonende lovsang til Lammets pris – en takk for det Gud gjorde for oss.

Og de synger en ny sang og sier: Verdig er du til å ta boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt. (Johs. Åpenb. 5,9)

Gud være lovet, min sjel er frelst
I kraft av blodet, av blodet!
Nu kan du byde mig hvad som helst,
Jeg velger blodet.
Min sorte drakt er blitt snehvitt skrud,
Og jeg står hellig og ren for Gud,
I kraft av blodet, av blodet.

David holdt på å gå under i syndens hav og den evige døds grav. Da satte han sin lit til Herren. Og Gud bøyde seg ned og hørte hans rop. Han satte David på klippen – på Golgata. Der lærte han den nye sangen.

Jeg bidde på Herren; da bøyde han seg til meg og hørte mitt rop. Og han dro meg opp av det dype dynd, og han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste. Og han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange ser det og frykter og setter sin lit til Herren. (Salme 40,2–4)

Kan du synge den nye sangen,
Synder, som ferdes på sorgen jord?
Å den synges alt hist av mangen
Som sig nu fryder ved himlens bord.
Men de lærte den først hernede
Da de hen til Golgata kom,
Under korset fant fuglen rede,
Men du spørger. Hva synges om?

Hvor lærer en Lammets sang som synges i himlen? “Men de lærte den først hernede, da de hen til Golgata kom.” Kristen i John Bynuans bok: “Pilegrimsvandringen” gikk og slet på en tung syndebyrde. Han ble ikke kvitt den før han bøyde kne foran Kristi kors og ba om forlatelse for all synd. Da ramla syndebyrda av og forsvant i avgrunnen. Der finner hjertet

fred og lykke. For til den angrende synder som bøyer kne framfor korset, sier Gud:

Nå er din misgjerning borte, og din synd er sonet. (Es. 6,7)

For "jeg er den som sletter ut dine misgjerninger, og jeg kommer ikke dine synder i hu". (Es. 43,25)

Ved korset går det opp for den fortapte synder at Gud har gitt ham *alt* for *alltid*; han er salig frelst. Derfor må han juble og lovsyng. Han stemmer i en ny sang – lovsangen og takkesangen for Golgataverket.

På grunn av syndefallet er vi alle syndere. For det kan jo ikke komme en ren av en uren. David sier det slik:

"Se, jeg er født i misgjerning, og mor mi har unnfanget meg i synd." (Salme 51,7)

Synden har vi fått i arv. Videre gjør vi alle synd hver dag. Den som sier han ikke gjør synd, han dårer seg sjøl.

Hør derfor hva Paulus sier om menneskene – og dette gjelder både deg og meg:

Det fins ikke en rettferdig, enn ikke en; det fins ikke en som er forstandig: det fins ikke en som søker Gud, det fins ikke en eneste. (Rom. 3,10–12)

De som bryter loven, skal dømmes til døden. Synden fører ubønnhørlig til døden – først til åndelig død og så til evig død.

En innfødt gutt ble dømt til døden. Han var eneste sønn til en fattig enke. Mora gjorde hva hun kunne for å berge guttens liv. Bueskytteren la pilen på buen og skjøt. Men i det øyeblikket pilen gikk ut, stilte mora seg foran gutten, og pilen gikk i hennes hjerte. Mora døde for gutten sin.

På grunn av våre synder og vår onde natur skulle også du og jeg dømmes til evig død og fortapelse. Men så hendte det forunderlige: Gud sjøl døde i vårt sted.

Frivillig valgte han dødens veg. Pilen gikk derfor i frelserhjertet.

For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid. – Men Gud viser sin kjærlighet mot oss derved at Kristus døde for oss mens vi var syndere. (Rom.5,6–8)

Op på Golgatas dunkle høie
Mørkhetens fyrste til fektning drog;
Kom, o synder, betrakt rett nøie
Hvem der har utgydt sitt hjerteblod.
Å jeg bever, av skrekk må klage,
Pilen i frelserhjertet gikk.
Snart den vendte derfra tilbake,
Mørkhetens fyrste sitt dødssår fikk.

Jeg har en gang hørt denne legenden:

Det sto mange mennesker ved himmelens port og banket på. Peter kom ut og spurte om de hadde passet i orden.

En katolikker kom først fram.

– Passet? spør Peter

– Jeg er katolikker som har bedt mange “Fader vår” og “Ave Maria” og ofret mange røkoffer. Jeg må jo få komme inn?

– Her kommer ingen katolikkere inn, svarer Peter.

Deretter kom en metodist og en lutheraner. Men Peter sa at her kommer ingen lutheraner eller metodist inn.

Da var det ingen som våget å gå fram mer.

– Er det ingen her som har passet i orden for himlen? spør Peter.

Men ingen tør prøve mer.

– Kan dere synge Lammets nye sang? sier Peter.

Så stemmer de alle som én i den nye sangen. Peter åpner himmelporten, og alle går inn til den evige frelsen.

Vi kan føre tanken videre. Vi kommer ikke til himlen fordi vi er med i Misjonsselskapet, Misjonssambandet eller Indremisjonen o.l.

Vi må være klar over at vi blir ikke frelste på grunn av våre bønner, tårer, omvendelse, anger, tro, kirkegang eller bedehusbesøk, misjonsarbeid e.l. Du kan være bare religiøs om du er med på dette. Frelst blir en bare på grunn av det Jesus Kristus har gjort.

Du har tenkt deg til himmelen, ikke sant? Men har du ordnet ditt pass? Kan du synge Lammets nye sang?

Salige er de som tvetter sine kjortler, så de må få rett til livsens tre og gjennom portene komme inn i staden. (Johs. Åpenb. 22,14)

Det er ikke din bønn, det er ikke din gråt,

Det er blodet som frelser deg nu!

Det rant over verden, det taler for deg;

Der er fred mellom deg og din Gud!

En kristen jente måtte tåle hån og spott for sin tro. En herre hadde særlig henne som sin skyteskive for sine morsomheter. Men det ergret ham at hun aldri sto i forlegenhet for svar.

En dag sa han til henne: “I dag hørte jeg et vakkert ord i kirken. Jeg syntes det passet så godt nettopp for meg: I min Faders hus er det mange rom. – Trenger en så mer? Deres oppfatning av himlen er den at ikke alle kommer dit, ikke en slik som jeg. Men bibelen sier at det er mange rom. Så det blir også et rom som passer for meg. Eller hva mener De?”

“Det er sant at det er mange rom i vår Faders hus. Men det er likeså sant at det er bare en dør som fører dit. Noen annen inngang finnes ikke. Denne døra er Jesus. bare den som tror på ham, blir frelst.” Slik svarte jenta med rette.

Jesus Kristus er døra – den eneste – til Faderens hus. For det er alene han som har makt til å forlate synder på jorda. Og uten syndernes forlatelse kan vi ikke komme dit hvor intet syndig eller vanhellig tåles. Jesus har beredt et rom i himmelen, også et for *deg*! Det er evig sannhet. Men bare ved å gå til Jesus og uforskyldt motta forlatelse for *all* synd kan du komme inn der. For den som eier syndenes forlatelse, han er frelst. Har du gått inn gjennom døra?

Jeg er døra, den som går inn igjennom meg kan bli frelst. (Johs. 10,9)

En port til himmelen åpen står,

Hvor Jesu kors nu tindrer;

Derfra en strålekrans utgår

Som sorg og smerte lindrer.
Å hvilken nåde stor og rik
At porten åpen står for mig!
For mig, for mig!
Den åpen står for mig!

Den hellige Gud ser og vet om alt. Derfor kunne vi vente at han ville talt hårdt til oss syndere og sagt: Jeg må lukke Paradisets dør for deg. For der kan det ikke bo noe vannhellig eller urent. Men, Guds skje lov, han sier ikke det. Hva sier han? "Se, jeg har satt foran deg *en åpnnet dør!*"

En åpnnet dør! Det er Gud som i sin nåde har åpnnet den i Jesus Kristus. "En port til himmelen åpen står, Hvor Jesu kors nu tindrer." Jesus Kristus er nådens åpne dør inn til Guds rike. Og nådens dør er åpnnet for *alle*. Derfor også for deg.

Mange sier: Den er åpen for alle de andre, men ikke for en slik synder som jeg. Men hørte du ikke hva han sa? Jeg, den hellige Gud som vet om alt, har satt den foran deg, nettopp en synder som deg. Det er jo *nådens* dør.

Den ene døde for *alle*, derfor også for deg. Du kan få komme i dag, du som vil komme for første gang. Og du frafalne, du kan få komme tilbake i dag. Det er nåde å få også for ditt frafall. Også du får komme inn *uforskyldt, av nåde*.

Det er ingen som kan lukkes nådens dør til. Heldigvis. Ingen hærmakt, ingen diktator, intet menneske. Ingen vonde åndsmakter, ikke en gang Satan makter å lukke den til. *Ingen*. For det er den allmechtige Gud som har åpnnet den.

Jeg vet om dine gjerninger, se, jeg har satt foran deg en åpnnet dør, og ingen kan lukke den til.

Å hvilken nåde stor og rik,
at porten åpen står for mig!
For mig, for mig!
Den åpen står for mig!

ÅPENT BREV

Den fromme misjonær *Gordon* i India ville ta en muhammedaner i sin tjeneste. Men denne ville ikke. "Du vil gjøre meg til en kristen," sa han. "Jeg skal ikke tale et ord kristendom med deg," sa *Gordon*. "Det hjelper ikke, du vil omvende meg uten ord, ved din ferd," innvendte muhammedaneren.

Dette er det beste vitnesbyrd en kristen kan få. For de fleste har lagt merke til at gjerningene taler sterkere enn orda. Men de taler slett ikke så ofte.

De kristnes liv er et *Kristi brev*. Disse breva skrives ikke med penn og blekk, men med den levende Guds ånd. Og Ånden skriver slik at det kan leses i de kristnes liv og ferd. Våre gjerninger og vårt liv skal være et åpent Kristusbrev til verden omkring oss.

Verden leser lite i bibelen, det skrevne Guds ord. Men de gransker dess mer Kristusbrevet som skrives med de kristnes ferd. "De kristnes liv er verdens bibel", har en sagt. Lev derfor varsomt og hellig, så *du* også kan føre noen til Kristus med *ditt* brev, et gudfryktig liv. Det tales og vitnes mye i vår tid, men det leves for dårlig og likegyldig. Derfor når vi ikke de uomvendte.

Dine medmenneskers frelse ligger i din hånd. Du kan ved et hellig liv føre mange til frelse.

Dere er vårt brev, innskrevet i våre hjerter, kjent og lest av alle mennesker, idet det blir vitterlig at dere er Kristi brev. blitt til ved vår tjeneste, innskrevet ikke med blekk, men med den levende Guds Ånd, ikke på steintavler, men på hjertets kjødtavler.

(2. Kor. 3, 2–3)

Kvardagskristen vil eg vera,
Syn for segn det krev Guds ord.
Samklang millom liv og læra,
Det er himmelsong på jord.
Som den djupe fjord kan greida,
Speгла himlen høg og blå,
Skal ein kvardagskristen spreida
Festglans kring det kvardagsgrå.

Å, var jeg vel over og mine med
og alle Guds venner kjære.
Å, var jeg inne i landets led,
hvor glad jeg da skulle være.
Nødes så ofte å tenke derpå,
gruer dog tidt at skulle gå
over det mørke belte.

De fleste kjenner vel dette vakre verset av biskop Laache. Dette hjertesukket har nok mange Guds barn gjort til sitt eget og dermed funnet uttrykk for sine inderlige bønner. "Gruer dog titt å skulle gå over det mørke belte." Slik kjenner vi det så ofte.

Men det fortelles om biskop Laache at da han lå på sitt dødsleie og hadde venner samlet omkring seg, sa han til dem: "Å, venner, jeg har diktet feil. Det finnes ikke noe mørkt belte. Det er bare lys."

Jesus Kristus, som er verdens lys, er også med sine i mørkedalen – døden. Han lyser opp i dødsskyggens dal, så det blir bare lys. Livets høvding har knust dødens brodd. Den åpne grav gir Guds barn fred og håp i dødens stund.

I Herrens lys ser vi lys. I Jesus Kristus eier vi livet. Men det er bare de som eier livet i Guds sønn, som har dette håpet i dødens strid. Men *alle* Guds barn kan si med trygghet og frimodighet – endog i dødens time – det som David sier i Salme 36,10:

For hos deg er livets kilde, i ditt lys ser vi lys.

O la mig se ditt kors i dødens gys,
Driv mørket bort og vær mig livets lys;
Da skinner morgenrøden på min vei!
I liv og død, o Herre, bliv hos mig.

For det første må alle *forkynnere* trekke ofte og kraftig i bøttesnora. Vi preker mye, men det skjer så lite. Vi arbeider kanskje mye med talene våre, men vi har for liten tid til bønn. Måtte vi bli bedende forkynnere!

Men det er ikke bare forkynnere som skal be. Alle troende skal be før og under møtene.

Her er det mange Guds barn som svikter. De trekker ikke i himmeltauets. Nettopp derfor skjer det så lite på møtene våre. Det er kanskje lite liv og vekking, fornyelse og varme i din bygd eller by. Det skulle vel ikke være fordi du og andre svikter i bønnetjenesten? "Intet ligger utenfor bønnens rekkevidde uten det som ligger utenfor Guds vilje."

En rettferdig manns bønn har stor kraft i sin virkning. (Jakob 5,16)

Lær mig å bede, Gud,
Lær du mig bønn!
Gi du meg barnets tro,
Lær du mig bønn,
At sjele drages må,
Så de til dig kan nå,
Frelse ved korset få,
Lær du mig bønn!

Søndag 6.juni 1858 er en merkedag i norsk misjonshistorie. Den dagen ble den første dåp utført av en norsk misjonær på en norsk misjonsmark. Da ble Matenshwase Shange døpt på Umpumulo i Natal i Sør-Afrika. Dette var den første frukten av fjorten års bønner og arbeid. Og det var en stor frukt: En sjel var vunnet for Gud! En sjel som er verdt mer enn hele verden!

Derfor skriver også Schreuder, vår kirkes første sendebud til zulufolket, i det brevet der han forteller om "førstegrøden": "Måtte nå alle i vår misjon, både herute og heime, rett påskjønne og hjertelig takke Herren for den nå omtalte velsignelse av vår ringe virksomhet."

Og det ble holdt takkefester her heime – i bygd og i by. Landstad diktet sin vakre salme hvor han tolket misjonsfolkets glede: "Opløft ditt syn, o kristen sjel!"

Den gangen visste de hva en sjel var verdt!

TREKK KRAFTIG I HIMMELTAUET!

"En dag traff jeg en eldre Herrens tjener. I samtalen løp kom jeg til å nevne at jeg skulle preke til høgmesse i en av landets største kirker. Med sitt vennlige blikk så han meg inn i øyet og sa: "Da må du trekke kraftig i himmeltauets!" "Det var ikke vanskelig å forstå hva han mente," forteller tilsynsman Alfred Andrésen.

Bønnen er stormakten over alle stormakter. Den har gjort underverker og den vil fortsette å gjøre det dersom noen er villig til å be. For "bønn kan forandre alt," som det sies i et engelsk ordtak.

Vi savner fornyelsen blant kristenfolket og vekkingen blant de verdslige. Dette mangler vi sikkert fordi vi ikke trekker nok i himmeltauets.

BLI GJERNINGENS GJØRER!

En kirkegjenger takket presten for den utmerkede preike han hadde holdt. "Jeg har fått så mye ut av preika Deres i dag," sa han. "Det får vi se i uka som kommer," svarte presten.

I dag tales og preikes det mye. Og det preikes ofte godt. Mange lytter til ordet. Men det skjer dessverre så lite. Hvorfor? Fordi det *lever* for dårlig.

Mange hører og hører. Men ordet blir ikke forvandlet til gjerninger og liv. Men kristendommen er først og fremst liv. Nettopp derfor formaner Jakob oss til å *bli ordets gjørere*, ikke bare dets hørere.

Vi venter, ønsker og ber om vekking og fornyelse – at Guds rike må vokse. Men så er det så få som virkelig vender om og blir Kristi etterfølgere. Hvorfor? Det kommer sikkert av at vi kristne *lever* for dårlig – i hverdag og arbeid.

Vi har fått mange bud fra hedningeland om at en eller flere er vunnet for Guds rike. Nå kan vi virkelig si: "Det dugger over dal og fjell, det våres alle vegne." Men hvor blir det av takken og gledesangen? Vi har vel ikke glømt hva én sjel er verdt?

– Han skal vite at den som omvender en synder fra hans villfarende veg, han frelser en sjel fra døden og skjuler en mangfoldighet av synder.

La oss se på misjonens store frukter og syng så av hjertet.

Opløft ditt syn o kristen sjel!
Det dugger over dal og fjell.
Det våres alle vegne;
Gud har sin milde hånd oplukt,
Den gode sæd har båret frukt
I fjerne verdens egne.
Lover Herren! Sjele bundne,
Nu gjenfundne, Frelste føres,
Gledesang i himlen høres.

Kristendommen vår må ikke bestå bare i ord, men også i gjerninger og liv. Vi skal ikke være kristne bare om søndagene og på bedehuset eller i kirken. Vi må bli kristne heime og på arbeidsplassen.

Det er nok viktig å høre ordet forkynt på møter og ved gudstjenester, men det er livsviktig å være ordets gjørere i arbeid og fest. For de skal bli salige.

Bli derfor aldri en glemsom hører, men vær alltid en gjerningens gjører!

Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov og holder ved det så han ikke blir glemsom hører, men gjerningens gjører, han skal være salig i sin gjerning. (Jakob 1,25)

Den trøst er stor
At salige er de
Som hører, tror og gjemmer dine ord
La, o, Jesus, dette skje!
Skap troens liv,
Åndens lyst i vårt bryst,
Så vi ved ordets saft
Må vokse frem i kraft,
Nåde over nåde får,
Til vi troens ende når,
Frelst ved dig i himlen står!

Det blir fortalt så gripende om en gammel kone. Om dagen hadde hun det så travelt med arbeidet sitt at da kvelden kom, gikk hun dødstrøyt til sengs. Før hun sovnet inn, orket hun ikke å si mer enn disse få tillitsfulle orda til sin gode allmechtige far i himlen: "Ja, mellom oss får det bli ved det gamle."

Den allvitende Gud hørte nok dette korte, men tillitsfulle bønnesukket som kom like fra hjertet.

Når vi ber er det ikke de mange orda det kommer an på. Det tror ofte hedningene. Bønn er slett ikke tale eller preken overfor Gud. Bønn er heller ikke de mange oppramsete orda.

De mange orda viser gjerne at det er noen forsert og unaturlig i vårt bønneliv. Hør hva Luther sier: "Jo større andakt, dess færre ord."

Når Gud kommer oss riktig nær, blir det slutt med oppramsinga av mange ord. Da samtaler vi stille med vår far. *Bønn er hjertets enfoldige tale med sin Gud.*

Derfor: "Når du ber, da la heller hjertet være uten ord enn ord uten hjerte." Da blir det gjerne slik at Gud taler, og vi lytter. Når du er alvorlig syk eller dødstrøyt, makter du ikke å bruke mange ord. Eller når du er i stor nød og døden nær, kan du ikke samle tankene til lange og velformete bønner. Men – Gud skje lov – da hører Far i himlen ditt sukk og ser din nød. Og det er bønn nok. For den allvitende Gud vet hva du trenger til. Han kan høre hjertets tale – endog uten ord.

Og når dere ber, skal dere ikke ramse opp mange ord som hedningene; for de tror at de blir bønnhørt når de bruker mange ord.

Gjør derfor ikke som de! for deres Far vet hva dere trenger til, før dere ber ham.
(Matt. 6,7–8)

Mitt hjerte vides ut
Av takk og bønner.
Du selv, o kjære Gud,
Dem ser og skjønner.
Jeg legger mig inn
til ditt hjerte milde,
Der er jeg glad og still,
Gjør med mig hvad du vil,
All nådens kilde!

PÅ GUDS VEKT

I Amerika skulle noen menn en dag veie seg på en ny og fin vekt. Og etter hvert som de gikk opp på vekta, ropte den ut hvor tunge de var: 68 kg – 75 kg – 89 kg.

Til slutt gikk den tyngste opp på vekta. Han veide omlag 130 kg. Da ropte vekta ut: "*Bare én ad gangen!*"

En dag skal vi alle veies på Guds vekt. Der blir vår evige lagnad avgjort.

På Guds vekt blir vi veid bare en ad gangen. *Du alene.* Det hjelper deg ikke det minste om du bor i et kristent land sammen med mange kristne mennesker. Det gagnar deg intet om du har hatt kristne foreldre eller forfedre eller om du har en kristen ektemake eller kristne barn. Du kan ikke ta med deg deres gjerninger eller liv på Guds vektskål. Der skal *du* veies – du alene. Gud veier bare en ad gangen.

Kong Belsasar ble veid alene. En menneskehånd skrev resultatet på palassets kalkede vegg: "Mene, mene, tekel, ufarsin." (Dan. 5, 25 f). Det gjelder å berede seg i tide og på rette måten. Bered deg derfor i dag i Jesu Kristi fullbrakte verk! Be ham om forlatelse for all synd! Bare på denne måten kan du unngå kong Belsasars forferdelige lagnad:

Tekel: Veid er du på vektskål og funnet for lett. (Dan. 5,27)

Er jeg da veiet og funnet for lett?
Ja, etter hjertedommen.
Men er da hjertet høi'sterett?
Nei, ti en Frelser er kommen,
Større enn hjertet; han sier så:

Synder, å kom og nåde få,
Skjul dig i mine vunder!

Vi ble ikke kalt inn i Guds rike for å nyte frelsens herlighet i makelighet på en divan. Han kalte oss ikke inn i sin vingård for at vi skulle ligge og dra oss i latskap på vingårdens grasmatte. Vi skal arbeide.

Gud har bruk for alle i sin vingård. Og dersom vi ikke går inn og finner vår plass, så blir en del av vingården forsømt. *Du* har fått anvist *din* plass – liten eller stor. Denne plassen er det bare du som kan passe. Gjør ikke du det, så blir det ikke gjort. Det er mennesker som på en spesiell måte er lagt i *din* veg. Det er oppgaver som på en særlig måte er *dine* oppgaver. Gjør ikke *du* det, så blir Guds gjerning i dette tilfellet forsømt og sjeler går fortaapt for *din* skyld.

Gud sier at Kongens ærende har hast. Arbeid i dag, for snart kommer natten da ingen kan arbeide. Da er den gyldne anledning fløyet forbi for alltid, og det ble en evig forsømmelse. Gå derfor i dag og arbeid i min vingård.

Satan sier derimot: Dette eller hint kan du gjøre i morgen. Da blir det så mye lettere og bedre. Det haster ikke. Det kommer en ny dag, da kan du gjøre det.

Hvem vil du høre på? Benytter du den gyldne anledningen? I morgen kan det være for sent.

Sønn, gå i dag og arbeid i min vingård! (Matt 21,28)

No har du dagen, å bruk han vel,
For før du trur kan det verta kveld.
Ein kveld det verte nok tungt å sjå,
Den tid du lever til inkjes gå.

Størsteparten av vårt folk går på fortapelsens veg. Det er sædejord nok. Hedningefolkenes frelse ligger i våre hender. Uten vår hjelpende hånd kan de ikke reddes.

Arbeid! Det er visst mange som har glømt det. Kristendommen består for dem bare å nyte. De leser, hører og taler. De nyter. Menn arbeidet lar de andre ta seg av. De vil bare nyte og intet yte. Men Gud leter etter medarbeidere.

Sønn, gå i dag og arbeid i min vingård! (Mt. 21,28)

Arbeids før natten kommer!
Da er ei lenger tid.
Virk i den årle morgen
Og bruk all din flid!
Arbeid, når middagssolen
Opplyser klart din sti!
Snart kommer mulm og mørke,
Da er alt forbi.

Den kjente predikanten Spurgeon forteller at et tog skal ha stoppet på en av De Forente Staters jernbaner fordi det var kommet fluer inn i smøringskoppene.

Dette er et meget illustrerende døme. Hadde ikke disse små fluene forurenset

smøringskoppene, ville toget ha kjørt over skinnene med ilfart.

En kristen må *holde* maskinen ren – *hjertet* renses, ellers må det gå galt. En maskin kan ikke renses bare en gang. Det trengs daglig tilsyn og rengjøring.

Det er de som sier at hjertet renses én gang for alle. Da er det og blir det rent for alltid. Det har ikke mer med synden å gjøre. Men det er en ubibelsk lære. Hjertet må renses hver dag.

Dersom vi sier at vi ikke har synd, da dårer vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. (1. Johs. 1,8)

Å få et rent hjerte er ikke det samme som å bli fri synden, fristelsene og kampen. Men det må renses daglig ved å gjøre opp med Gud.

Det er mange som det har gått i stå for. Det var kommet fluer inn i maskinen, synder i hjertet. Hvordan er det med deg? Kongens ærend har hast. Derfor må ikke en eneste maskin stoppe eller gå bare for halv fart. Derfor: Bort med all synd og urenhets! Rens deg hver dag! For du har daglig adgang til den rensende strøm – forsoningens blod på Golgata. Men vilkåret er at du av et ærlig hjerte bekjenner alle syndene for Gud. Bare da kan og vil han rense deg ren.

Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet. (1. Johs. 1,9)

Daglig ned ved korsets fot,
Daglig ren i Jesu blod.

I China kom en dag en gammel hedensk kvinne til misjonsprest Angell Eggen og ga ham en avgud – en liten trefigur – og sa: “Ta du denne, og gi meg Kristus i stedet!”

Hedningene har mange guder – avguder. De tror at det finnes mange vonde og farlige guder eller ånder. Derfor lever hedningene i stadig angst for alle disse farlige gudene. For de kan komme og ta hevn over dem dersom de har gjort dem noe galt.

Men også hedningene ønsker å få forlatelse for sine synder. De både ofrer og ber til sine guder for å få forlatelse. De ofrer mange verdifulle ting, mye penger, ja, noen ofrer endog sine barn. Men likevel finner de ikke fred, hjertefreden med Gud. For de vet ikke om den ene evige og gode Gud som elsker dem alle, eller Jesus Kristus, verdens eneste frelser fra synd. De kjenner ikke ham som døde og sto opp for *alle* mennesker, så vi kan få del i det evige livet.

Hedningene er uten Gud og uten håp.

Det er misjonens herlige oppgave å gi dem del i budskapet om det evige livet i Guds sønn. Vi må nå sette alt inn på å få bort alle disse avgudene, som bare bedrar dem, og sette Jesus Kristus, verdens eneste redning og håp, i avgudenes sted.

Den ene døde jo for *alle*.

– og han er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men òg for hele verdens. (1. Johs. 2,2)

Herligste lønn for de hardeste timer,
Dyreste bot for de tungeste savn,
Når det i hedningelandet nu kimer

Festlig til bønn i ditt hellige navn.
Herre, oppfyll dine tjeneres lengsel:
Korset å skue hvor avguden stod!
Sjele å skue som, løste av fengsel,
Kneler, o Frelser, med takk for din fot!

Ansgar, Nordens apostel, var stille, gudhengiven mann som tilbragte lange tider i bønn. Han øvde streng sjøltukt, fastet og arbeidet flittig. Da han en gang ble rost for sine gode gjerninger, sa han: "Dersom jeg formådde noe hos Gud, så var det ett under jeg ville be ham om, nemlig at han i nåde ville gjøre meg til et godt menneske."

En blir ikke virkelig god i egen kraft, om en tar seg aldri så mye sammen. For vi er vonde av naturen. God blir en bare når en lever i Jesus Kristi nærhet. Den som daglig ber Jesus Kristus om forlatelse for all synd, blir god. For den som forlattes mye, elsker mye. Og den som elsker Gud og sine medmennesker mye, blir god. "Kjærlighet oppfinnsom gjør" – til å gjøre det gode.

Den som lever nær det blødende Guds lam på Golgata, kan ikke leve i synden og gjøre det gode.

Det ble sagt om Jesus at han gikk omkring og gjorde vel. Men det ser ut til at mange kristne i vår tid er tilfreds med bare å gå omkring. En blir ikke en kristen for å få det godt, men for å bli god. Og "blir kun du god, blir allting godt".

Lev derfor alltid i Kristi nærhet og bli god!

Et godt menneske bærer fram gode ting av sitt gode forråd, og et vondt menneske bærer fram vonde ting av sitt vonde forråd. (Matt. 12,35)

Gå omkring i Jesu navn,
Hjelpe, trøste, stille savn,
Vise medynk, tørre tårer,
Læge alt som hjertet sårer,
Virke sådan i det stille,
Det var det jeg gjerne ville.

En sjakkspiller fikk en dag se et maleri av en sjakkamp. På den ene siden av bordet satt Satan – triumferende. På den andre siden satt en ung gutt – fortvilt og oppgitt. Under maleriet sto det: Sjakk matt.

Den unge mannen satt fast i kampen mot Satan. Han kunne ikke gjøre en eneste flytning mer. Han tapte kampen mot Satan, vår sjels fiende.

Sjakkspilleren gikk heim og satte straks brikkene på sitt eget sjakkbrett på de samme plassene som de sto på maleriet. Han ville prøve om det ikke var noen redning for den unge mannen på maleriet.

Etter lang leting og mye omtanke ropte han brått: "Det er en eneste flytting. Bare en mulighet, og det er redningen."

Dersom du er et vakt menneske, som Ånden har fått føre til sannheten om deg selv, så vet du at du står fast i kampen mot Satan. Hos deg selv er det intet godt. Du er bunnfordervet. Satan er deg for sterk.

Men du har et håp, en eneste redning. *Flytt over i Kristus Jesus!*

Lar du frelserens forsoningsverk gjelde for deg, kan aldri Satan vinne over deg. For Kristus har én gang for alltid beseiret ham.

Lever du alltid i Jesus Kristus og hans verk, da kan Satan og ditt hjerte si hva de vil. Guds frelsesverk holder – for evig.

Så er det da ingen fordømming for dem som er i Kristus Jesus; for livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort meg fra syndens og dødens lov. (Rom. 8, 1–2)

Jeg var fortapt, og så ingen vei,
Da så jeg blodet, ja blodet.
Da ingen makt kunde frelse mig,
Da frelste blodet.
Da fikk jeg kaste min byrde av, Da fikk jeg svømme i
nådens hav
Takk være blodet, ja blodet.

VED JESU FØTTER.

Det gjelder alltid å finne den rette plassen. Da får livet den største verdi. Maria fant den. For “hun satte seg ved Jesu føtter og hørte på hans gode ord.” Men Marta fant den ikke. For hun gjorde seg strev og uro med mange ting og hadde det meget travelt med å tjene Jesus.

Er plassen din ved Jesu føtter tom, fordi du har det for travelt med de mange ting i verden? Eller er du kanskje for opptatt med det ytre organisasjonsapparatet? Har du tid til å tale med Jesus i bibellesning og bønn?

Plassen ved Jesu føtter er den beste plass på jord. Her får den ydmyke og angrende synder høre Frelserens ord om Guds evige tilgivelse for all synd. Her får den veike del i Kristi kraft – kraften til å bli en seirende kristen og virkelig sjelevinner. Her tennes og nøres kjærlighetens misjonsfakkell. Ved Jesu føtter spirer den rette himmellengsel fram – den dype lengsel etter i all evighet å få sitte ved hans føtter i den nye himmel.

Måtte vi rett ofte be:
“Gi meg da, kjære Herre,
At ofte kunne få
En liten stund med Jesus
i hjemmets stille vrå!”

“Og hun hadde en søster som hette Maria; hun satte seg ved Jesu føtter og hørte på hans ord. – Marta! Marta! du gjør deg strev og uro med mange ting; men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal tas fra henne.” (Luk. 10, 39–42)

En smiskende hykler fortalte en kveker om de ulykkene som hjem søkte en fattig slektning: “Jeg følte sterk medynk med ham”, sluttet han salvesfullt.

“Det er godt, kjære venn”. svarte kvekeren, “men følte du på rette stedet – i lommen din?”

Mange hører misjonærene fortelle om hedningenes store sosiale og religiøse nød. Eller er ser en gripende misjonsfilm. Noen røres, ja, gråter kanskje også. Og så taler noen et øyeblikk om deres medynk for hedningene.

Noen besøker en syk. De ser at han lider. De gripes av hans smerte og sier: “Stakkars

menneske!” Andre hører om en fattig slektning eller en hjelpeløs nabo. De synes det er forferdelig. Men ofte blir det bare med noen ord om hvor de føler med dem. Bare ord. De føler ikke på rette stedet – i hjertet og i lommen.

Vi skal ikke gå de andres nød forbi – Både presten og levitten gikk den halvdøde røveren like forbi. Den barmhjertige samaritan derimot gikk til handling. Han hadde en inderlig medkjensle med røveren. For han tok seg hjertelig av ham, da han ga verten betaling for å pleie ham videre da han reiste.

Den rette medkjensle – den kristne broderkjærligheten – sier at vi skal hjelpe våre brødre i nød verden over – både sosialt og religiøst.

Bær hverandres byrde, og oppfyll på denne måten Kristi lov. (Gal. 6,2)

Lokke smil av tårer frem,
For en hjemløs skape hjem,
Dele noens savn og smerte,
Tende håp i motløst hjerte.
Virke sådan i det stille,
Det var det jeg gjerne ville.

Misjonær Chapmann, som virket på Gullkysten i Vest-Afrika, ble en dag bedt om å komme til en dødssyk mann. Denne mannen var blitt en kristen ved misjonærens forkynnelse.

Den syke spurte da misjonæren om det var sant det som han hadde fortalt at vi skulle møtes og kjenne hverandre i himlen.

“Det er nok sant,” sa Chapmann, “det kan vi se av Guds ord.”

Da sa den syke: “Når jeg kommer til himlen, vil jeg først gå fram til min frelser og kaste meg ned foran føttene hans og takke ham fordi han sendte oss misjonærer, så vi skulle få høre budskapet hans. Så vil jeg gå ned til døra og vente der til du kommer. Og når du kommer, vil jeg ta deg ved handa og føre deg fram til min frelser og si: Dette er den første mannen som fortalte meg om korset ditt.”

De fleste er bare opptatt med å samle forgjengelig rikdom i denne verden. Men Gud sier at vi skal være opptatt med å samle oss evige skatter i himlen: å føre ufrelste til Kristus.

Å vinne mennesker – hedninger, jøder og landsmenn – for Kristus er å samle seg skatter i himlen. De som vi har vunnet for Gud, vil stå ved himlens port og vente på oss for å føre oss fram for Kristus og takke oss for troskap i tjenesten.

Misjonsarbeidet er intet pusleri med småting. Det er storverk. Ved dette arbeidet samler vi oss evige skatter i himlen. Det er livets viktigste oppgave.

Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler; men samle dere skatter i himlen, hvor hverken møll eller rust tærer, og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler. (Matt. 6, 19–20)

Snart er vårt virke på jorden slutt,
Og vi hos Herren får hvile ut,
Møte de sjeler vi vant for Gud,
Iførte himmelens høytidsskrud.

Peter stilte Jesus et aktuelt spørsmål:

“Se, vi har forlatt alt og fulgt deg: hva skal vi da få?”

Lønner det seg å være en kristen? Mange spør slik. Kristendommen er ikke noen byttehandel. Det er ikke kristendom å følge forretningsprinsippet: Når jeg gir så mye, hvor mye gir så du? De kristne gir ikke for å få.

Men likevel lønner det seg å være en kristen. De kristne kan fortelle om hjertefred og lykke som Kristus alene kan gi. De kan peke på ordets rikdom og vennsamfunnets gleder, på troens kvile og håpets trøst. De kan fortelle om den store velsignelsen som følger de kristnes arbeid. Tenk bare på hedningemisjonen! Hva får ikke en kristen igjen for det han ofrer?

Herligste lønn for de hardeste timer,
Dyreste bot for de tungeste savn,
Når det i hedningelandet nu kimer
Festlig til bønn i ditt hellige navn!

Jesu svar feier bort all tvil på at det finnes noen lønn. I gjenfødselen dvs når Guds rike blir opprettet på den nye jord og Jesus sitter på sin herligste trone, skal vi få lønn. Apostlene skal sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. Dvs at de skal få del i hans regjeringsmakt – i alt det som er hans.

Hva dette herredømme går ut på sies det intet om. Men det er nok for oss å vite at de som følger Jesus i hans fornedrelseskår, skal få del i hans herlighetskår. Jo, det er lønn – en nådelønn som Jesus gir alle sine for intet.

Da sa Jesus til dem: Sannelig sier jeg dere: Dere som har fulgt meg, dere skal i gjenfødselen, når menneskesønnen sitter på sin herlighets trone, også sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. (Matt. 19,28)

Det finnes bare ett fast punkt i denne verden, og det er Gud. Gjør derfor Gud til din Gud og far! Som et Guds barn kan du si: Jeg har *tre* sorgfrie dager. For den samme Gud som en gang skapte verden, styrer og oppholder den i dag. Han er med i alt som skjer. Og snart skal han skape en ny himmel og en ny jord. Denne Gud er vår far som går med oss hver dag i året, fra 1. januar til 31. desember.

Setter du alltid din lit til han, får du tre sorgfrie dager. Du kan med trygghet si: Gårdsdagen er forbi, morgendagen har ingen sett, i dag hjelper Herren.

La oss derfor av hjerte si med David:

Men jeg, jeg setter min lit til deg, Herre! Jeg sier: Du er min Gud. I din hånd er mine tider; redd meg av mine fienders hånd og fra mine forfølgere. (Salme 31, 15.16)

“Gud være takk, jeg har to sorgfrie dager! Det er gårdsdagen og morgendagen. Den eneste dagen som jeg ennå har litt besvær med, det er dagen i dag,” sa en gang en gammel kristen kvinne.

De fleste mennesker – også vi Guds barn – har vansker både med gårdsdagen, morgendagen og dagen i dag. Men målet for kristen livskunst er å nå så langt fram at vi kan si at vi har tre sorgfrie dager.

David nådde en gang så langt. Derfor kan han i salme 31,16 si: “I din hånd er mine tider.” Hvor stort er det ikke å få legge fortiden med alle synder i den naglemerkete hånden, nåtiden med alle sorgene og vanskene i den allmektige og hjelpende hånden og framtiden med alle ukjente gleder og sorger i den nådige og styrende hånden.

Det er bare en måte å få tre sorgfrie dager på, og det er å sette sin lit til den allmektige Gud og legge sine tider i hans nådige hånd.

Vi ofrer endog noe – mange ofrer alt – for å redde disse brødrene våre som er i fare for å miste det evige livet.

Mange sier at misjonsarbeidet er en tung byrde som de kristne dessverre må bære som et åk. Men *misjon* er jo *ingen byrde*, det er en *glede*. For hedningene og jødene er jo brødrene våre. Og brødre skal vi ikke skamme oss ved.

– Derfor skammer han seg ikke over å kalle dem for brødre, når han sier: *Jeg vil kunn-
gjøre ditt navn for mine brødre, midt i menigheten vil jeg lovsyngre deg. (Hebr. 2, 11–12)*

Lidende broder i palmenes lunde,
Bod skal du få for hvert savn og hver vunde;
Se, over dig skal Guds herlighets sol oppgå,
Kristus kommer snart!

En gassergutt kom bærende med en yngre bror på ryggen. Noen utlendinger spurte ham om det ikke var tungt å bære slik. “Det er ingen byrde; det er jo bror min,” svarte gassergutten.

Jesus skammer seg ikke ved å kalle alle brødre. Dette gjelder *alle*: kvite, svarte, gule og brune. Han vil så gjerne dele himmelrikets arv med oss alle. Men det er dessverre ikke alle som vet om Jesus Kristus og arven hans.

Vi skammer oss ikke over å kalle de naturlige brødrene våre for brødre. Og dersom en av disse brødrene våre er i livsfare, gjør vi alt som står i vår makt, for å redde dem. Har dere arvet, så gjør du alt for at alle brødrene dine skal få arvedelen sin til eie.

Hedningene og jødene er våre brødre. Misjonsarbeidet viser også at vi kaller dem for brødre. Vi er villige til å dele den kristne arven med dem alle.

Er du med i arbeidet for dine brødre i andre land?

En kvinne som hadde vært syk i lengre tid vitnet på en fest og sa. “På sykesenga lofte jeg Gud at dersom han ville gjøre meg frisk, skulle jeg vitne mer om ham. Nå vil jeg være lydige og gi Gud det jeg har lovt ham.”

Hun holdt det hun hadde lovet Gud. Hun betalte Herren sitt løfte. Har du gitt Herren æren? Har du betalt ham dine løfter? Følg salmistens formaning:

Ofre Gud takksigelse og gi den Høyeste det du har lovet. (Salme 50, 14)

En husmor i Gøteborg gikk en dag mismodig og nedfor ut i byen. Hun syntes det var så mange oppgaver og krav. Da hun gikk forbi hamna, så hun at noen holdt på å male navnet på en ny båt. Hun leste: “Nya kraf”. Hun syntes det var et godt navn, for over alt var det så mange tunge krav, alltid nye krav. Men da hun kom tilbake, kunne hun til sin forbauselse lese: “*Nya kraften*”. Det var båtens navn.

Det er nok mange fristelser og vansker, oppgaver og krav som møter oss. Men vi må ikke gi opp eller havne i kald resignasjon. Det finnes en ny kraft, Guds evige kraft. Ved sin evige kraft skapte Gud himmel og jord. Ved denne kraften sto Jesus opp fra de døde. Ved Guds kraft i Jesus Kristus har de frelste i himlen seiret for alltid. Denne nye kraften gjelder det å få tak i.

Jeg drømte jeg sto foran himmelens port
I selskap med skaren ved blodet frigjort
Men ensom jeg var midt i skarenes sang
Jeg savnet en tone i jubelens klang
Ensom, ensom ved himmelens port.
Nei aldri jeg før så det alvor så stort
Å komme alene til himmelens port

Jeg har en gang i lengre tid ligget alvorlig syk. Jeg måtte regne med at det kunne bli døden. Da kom tanken: Dø så tidlig, så ung. Jeg har jo fått gjort så lite for Gud. Kanskje har jeg ikke ført en eneste sjel helt fram til himmelens rettferdighet? En fryktelig tanke: Ensom ved himmelens port!

Guds folk skal være menneskefiskere. Hele vårt liv og vår kraft skal settes inn i dette sjellevinnerarbeidet – i misjonsarbeidet. Vi synes ofte at vårt arbeid gir så liten lønn. Menneskene lønner oss ofte dårlig. Mange spotter oss endog.

Det er gildt å få lønn alt her på jorda. Men det aller største – det som har evig verdi – er den herlige lønnen, som vi får i himlen hos Gud. Der skal de tro tjenerne skinne som stjerner i all evighet.

Og de som førte mange til rettferdighet skal skinne som stjerner. (Dan. 12,3)

Vi synger titt om seirens lønn der hjemme,
om å få stjerner i vår krone der.
Men la oss aldri noensinne glemme
de stjerner tendte vi, mens vi var her.

Jesus sa til den unge mannen:

– Gå bort og selg det du eier, og gi det til de fattige, så skal du få en skatt i himmelen; kom så og følg meg! (Matt. 19,22)

Men da gikk mannen bort – bedrøvet. Han maktet ikke forsakelsen.

Da var det at Peter – sikkert også som talsmann for de andre – sa:

“Se, vi har forlatt alt og fulgt deg, hva skal da vi få?”

Jesus svarte at den som har forlatt *noe* – det være hus eller søsken, foreldre eller barn, gård eller forretning – for mitt navns skyld, skal få lønn.

En blir ikke en kristen fordi “det lønner seg”. For ingen som vil ha det behagelig, kan følge Kristus. For her er det ikke spørsmål om fortjenesten, men om *forsakelsen* for Kristi skyld.

Forsakelsen – det kan være et brudd med dine vaner og interesser, dine vennskaps- eller forretningsforbindelser. Det vil alltid bli et brudd med det behagelig og makelige. For det er et liv i selvfornektelse og offer, bønn og arbeid for Kristi skyld. Finnes det virkelig noe av denne forsakelse i mitt liv? Har jeg forlatt noe – alt – for Kristi skyld? La oss prøve oss! For “mange som er de første, skal bli de siste, og de siste de første”.

Den ydmyke og lydige disippel som forlater alt for Kristi skyld, skal få lønn. De arver saligheten i himmelen.

Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller akreer for mitt navns skyld, skal få mangefold igjen og arve evig liv.

Vi satt og samtalte til langt på natt. Han ville nå bli en kristen. Jeg rådet ham til å gå til alters dagen etter for på denne måten å bekjenne sitt standpunkt for de andre.

Det gjorde han. Og han ble en frimodig kristen som i rikt mål fikk oppleve både bekjennelsens frigjørende kraft og den etterfølgende glede og hjertefred.

Og dersom han ikke kaster bort sin frimodighet, vil han få oppleve bekjennelsens evige lønn. For Jesus sier:

Derfor, hver den som kjennes ved meg for menneskene, han skal også jeg kjennes ved for min Fader i himmelen. (Matt. 10,33)

Ved et stort skimesterskap et sted i Midt-Europa hadde det gått dårlig for de norske fargene. Nå gikk siste løpet – femmila. Finnene var store favoritter, men nordmennene håpet på Lars Bergendal.

Snart løp også nordmannen forbi den beste finnen, som startet like foran ham. Men så røk en binding for Bergendal, og finnen gikk forbi. Nordmannen fikk heldigvis bindingen i orden, og gikk så på nytt forbi finnen. Like foran mål brøt finnen løpet, og nordmannen vant.

Finnen fikk selvsagt ingen premie.

Det er dessverre også mange som bryter himmelløpet. Disse mister den evige seiersprisen.

Judas løp godt en tid. Han fulgte Jesus og hans læresveiner. Men så tok han av pengepungen deres, brøt løpet og mistet prisen i himmelen. Demas løp sammen med Paulus. Men brått brøt også han løpet.

For Demas forlot meg, fordi han fikk kjærlighet til den nåværende verden. (2.Tim. 4,14)

Hvor trist det er å få høre eller se at hun eller han har brutt løpet for himmelen. Kan du få noe tristere budskap?

Eller har også du brutt løpet på den himmelske rennebane? “Er dere så uforstandige? Dere begynte i Ånd; vil dere nå fullende i kjød”, spør Paulus i Gal. 3,3.

Det gjelder å få en god innsjutt. Du må løpe til seierskransen sitter på ditt hode.

Det må aldri kunne sies til noen av oss:

Dere løp godt; hvem hindret dere fra å lyde sannheten? Gal. 5,7.

Mot det høye rett mitt øye,
Herre Jesus kjær!
Blir jeg bange, ta til fange
alt mitt sjels begjær.
Er jeg trett, oppliv min ånd,
Led min ferden gjennom verden mot klenodiet.

Denne verdens visdom og kunnskap er god å ha, men den er på langt nær det viktigste. Ingen kan tale det nye Kanaans språk, og han er aldri så språkkyndig. Ingen kan synges Lammets nye sang om han er aldri så musikklerd. Ingen kan komme til himmelen om han

er lærd som et konversasjonsleksikon.

Bare den som har lært Jesus Kristus å kjenne, er fortrolig med det evige livet. Den som virkelig kjenner Jesus Kristus, han er vis til salighet. For Jesus Kristus er Guds visdom – til frelse for menneskene.

– men for dem som er kalt, både jøder og grekere, forkynner vi Kristus, Guds kraft og Guds visdom. (1. Kor. 1,24)

Akk at vi av de vise må
Den rette visdom fatte
Og over verdens visdom så
Vår Jesu kunnskap skatte
At vi ved ordets stjerne kan
Med alt vårt gull, vår makt og stand
Oss for hans føtter bøie!

To menn satt sammen i en jernbanekupé. Den ene var en fin gammel herre, den andre en ung student. Studenten fortalte om opplevelsene sine ved universitetet og spurte den gamle mannen om han kjente Nietzsche. Han svarte: Nei, ikke noe videre.

- Kjenner De Schopenhauer da?
- Nei, ikke særlig!
- Kjenner De ikke Schopenhauer, den berømte dikter?
- Nei, ikke noe videre, svarte den gamle herren.

Da ble den unge mannen ganske utålmodig og utbrøt:

- Hvem kjenner De da egentlig, min herre?
- Kjære unge venn, svarte han, – da jeg var i Deres alder, var jeg allerede æresdoktor og kjente mange og meget. Men nå kjenner jeg i grunnen bare én, og det er verdens frelser. Men ved ham er jeg blitt fortrolig med det evige livet.

Kristendom er ikke å gjøre noe for vinnings skyld. Vi følger ikke Kristus av beregning for å få lønn. Vi forlater alt for Kristi skyld. Det er en hellig konsentrasjon om det ene nødvendige, et brudd med alt annet. Dette gjør vi dog ikke for å få lønn. Kristendom er ingen byttehandel, ingen forretning. Men så snart du forlater alt og følger den store og rike konge ydmykt og lydlig, skal du få lønn – en nådelønn. Du får det største av alt: evig liv og salighet.

Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller aktrer for mitt navns skyld, skal få mangefold igjen og arve evig liv. (Matt. 19,29)

Den italienske frihetshelten Garibaldi sto en dag nær Italia med noen få fattige soldater. Der spurte soldatene ham: “Garibaldi, hva byr du oss om vi følger deg i kampen for Italia?” Garibaldi svarte: “Savn, sult, kamp, sår, smerte og død byr jeg dere, men til sist et fritt og selvstendig Italia.” Da sa soldatene: “Vi følger deg i kampen, Garibaldi!”

Å være en kristen er å følge Kristus i hans kamp. Jesus Kristus byr sine strid og trengsel, offer og selvfornektelse. Kristendommen er ikke et lønsspørsmål, men et spørsmål om lydlig etterfølgelse og villig forsakelse. *En blir ikke kristen for å få det godt, men for å bli god.* De kristne er ikke førere, men etterfølgere. De går med Kristus – et liv i forsakelse og tro.

“De sprang ikke fort nok”, sa stasjonsmesteren til en mann som dryppende av svette kom til stasjonen etter at toget var gått. “Jo, men jeg begynte for sent,” svarte han.

Gud roper ofte på de ufrelste. Han ber dem begynne å løpe for himmelen. Han ropte på deg i folkeskolens kristendomsundervisning eller ved det kristelige barnearbeidet. Han kalte på deg da du fulgte konfirmasjonsundervisningen eller under en ungdomsuke på bedehuset. Siden har han sikkert talt til deg ofte ved sin godhet eller gjennom motgang og trengsler.

Hvor ofte har du ikke merket at mesteren var på besøk hos deg! Han sto utenfor din hjertedør og banket på for å komme inn. Ja, du har sikkert hatt høve til å starte for himmelen – til å omvende deg. Men ennå i dag går du kanskje ufrelst nettopp fordi du ikke har nyttet høve når Gud kalte på deg.

Venn, kom ikke for sent til himmelen!

Nå må du ikke sette ut lenger! Du kan komme for sent til himmelen. Måtte ikke du bli blant dem som ikke kom inn for de startet for sent. Gud gi at vi ikke må være blant dem som en dag må rope slik som profeten i ånden hører det bortførte folket rope i fortvilelse:

Kornhøsten er forbi, frukthøsten er til ende, men vi er ikke frelst. (Jerem. 8,20)

Når høsten er endt og sommeren forbi,
Prediken og bønn er ei mer,
Sabbatsmorgenens gry ei mer lysner i sky,
Og Jesus innbyder ei fler.
Ja, når høsten er endt og vår sommer forbi,
Å er du da med til Jerusalems fred,
Hvor aldri livssolen går ned?

“Jeg frykter så for å komme til himmelen som en naken kornstaur,” sa en bonde en gang.

Dette er en helt ut bibelsk frykt. Det er ikke nok at vi er frelst og dermed slipper frykten fra fortapelsen. Guds barn må alltid være fylt av en hellig frykt for Herren. Vi frykter for å møte ham som en naken kornstaur uten et eneste kornband på dommens dag. Denne frykten vil så drive oss til å søke å vinne mennesker for Gud.

Det er frykten for å møte *den hellige dommer* som krever oss til regnskap for vårt liv. Han vet om alt. Både det gode og det onde er bokført hos Gud. Men det er også frykten for å møte vår *kjære frelser* som har elsket oss så dypt. Han forlot himlens herlighet og kom til en syndig og vond verden for å redde oss fra helvete. Han ga sitt liv for å sone syndene våre så vi kan få komme til himmelen.

Idet vi kjenner frykten for Herren, går vi aktivt inn i misjonsarbeidet. Vi søker å vinne mennesker både her heime og der ute. Disse må dog vinnes mens vi lever. Når tiden er forbi, er det for sent å vinne noen for Kristus. Har du prøvd å vinne noen? Måte ingen av oss møte Herren ensom ved himmelens port!

Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker, men for Gud er vi åpenbare; jeg håper og å være åpenbar for deres samvittighet. (2. Kor. 5,11)

Skall jag nödgas tomhändt
möte Frälsaren som älskat så?

Ingen kärve med mig bära,
Då jag för hans tron skall stå,
Skall jag nödgas ensam komma,
Tomhändt inför tronen stå
Ej en själ åt Jesus vinna,
Han, som mig har älskat så.

Av uforskyldt nåde fullbrakte Gud frelserverket på Golgata. Av nåde tilbyr han deg frelsen i Kristus Jesus. Derfor gjelder det å ta imot Guds gave når den tilbys. Golgata må besøkes mens det kan avlegges besøk. Snart lukkes døren inn til frelsens Golgata, og da er det for sent å bli frelst eller å kunne vinne noen for Gud.

Nådetiden må nyttes til oppgjør med Gud for selv å bli frelst og til misjonsarbeid for å vinne andre. Det må gjøres i dag. I morgen kan det være for sent. Kom derfor ikke for sent til frelsens Golgata!

Se, nå er en velbehagelig tid, se, nå er frelsens dag.” (2. Kor. 6,2)

En mann blant folket kom til Jesu disipler med en sønn som var besatt av en målløs ånd. Men de var ikke i stand til å drive den vonde ånda ut. Da gikk han ti Jesus som truet den urene ånda og sa: “Du målløse og døve ånd! Jeg byr deg: Far ut av ham, og far aldri mer inn i ham!”

Da skrek den og skrek hårdt i ham, og for ut av ham. Og han ble som død, så de fleste sa: Han er død. Men Jesus tok ham ved hånden og reiste ham opp, og han sto opp. (Mark. 9,17 f.)

Gud helbreder nå syke ved våre bønner. Han kan helbrede den syke *med én gang og fullstendig*. Slik gjorde han det oftest da Jesus ba for syke. Men Gud kan også gjøre det på andre måter. Han kan helbrede *gradvis*. Det kan med den samme skje en forandring eller sykdommen får “en knekk”. Og så bli r den syke frisk litt om senn. Videre kan og vil selvsagt Gud bruke *lege og medisin*. Og det gjør han sikkert oftest.

Det var bare én gang at Jesus gikk på underlig vis over Genesaretssjøen. De andre gangene brukte han båt som de andre gjorde. Av og til gjør han syke frisk på underfull vis uten lege og medisin. Oftest bruker han dog disse midlene. Men likevel er det et Guds under. For det er bare Gud som kan skape liv og bevare liv. Legen kan operere og gi medisin og kur, men bare Gud kan gi liv.

Vi må innrømme at vi har for lite tru på helbredelse ved bønn og at det lykkes så sjelden for oss å be noen frisk. Det kommer sikkert av at vi ber og faster for lite. Forbederne og sjelesørgerne må forberede seg til en slik hellig handling. Og det gjør en blant annet ved alvorlig bønn og faste. Det er vel nesten ingen som faster i våre dager?

Og da ha var kommet inn i et hus, spurte disiplene hans ham i enerom: Hvorfor kunne ikke vi drive den ut? Og han sa til dem: Dette slag kan ikke drives ut uten ved bønn og faste. (Mark. 9,28–29)

Apostelen Johannes satt i fangenskap på Patmos. Han var trist til mote og engstelig for Guds rikes framtid. Alt så jo så håpløst ut. Kristi rike ville visst snart gå under. Jesus hadde

gått heim til faderen i himlen og latt apostlene tilbake alene. De andre apostlene var døde. En av dem hadde endog forrådt sin mester, og deretter hadde han tatt sitt liv og gått bortapt. Han selv var den eneste av dem som var i live, og nå satt han gammel og grå i fangenskap på en øde øy.

Menighetene i Lille-Asia som før var så varme og gode, sto det dårlig til med. En hadde mistet sin første kjærlighet, en annen hadde navn av å leve, men var død. En tredje var hverken kall eller varm. Og den lunkne vil jo Gud spy ut av sin munn. Et trist syn.

Men da ga Gud ham et herlig syn. Ha fikk se like inn i himlen. Og der så han den store kvite flokken som var frelst for evig.

Vi er også ofte mismodige. Vi er jo så få. Men av og til gir Gud oss et syn. Ved sin hellige ånd viser han oss gjennom Ordet den store flokken i den nye himmelen.

Det er mange i dag som er pessimistisk og mismodige. De synger gjerne. "Hvor salig er den lille flokk – ". Jeg liker mye heller å syng: "Den store hvite flokk vi se – ".

For Ordet sier oss at riket er evig. Og en gang skal vi bli mange.

Deretter så jeg, og se, en stor skare, som ingen kunne telle, av alle ætter og stammer og folk og tunger, som sto for tronen og for Lammet, klædd i lange kvite kjortler, og med palmegrener i sine hender. (Johs. Åpenb. 7,9)

Den store hvite flokk, å se
Som tusen berge full av sne
med skog omkring
Av palmesving, For tronen – hvo er de?
Det er den helteskare som
Av hin den store trengsel kom
Og har sig todd
I lammets blod
Til himlens helligdom.

Jeg Kjenner mange som har mistet sitt Kristusliv nettopp fordi de ville prøve å leve som hemmelige kristne. Men farligst er anonym kristendom for dem som tror at de på denne måten skal komme inn i himmelen på dommens dag. De lever i det store selvbedraget som er noe av livets forferdeligste risiko. På Guds gullvekt vil de oppleve den evige skuffelse: Kristus vil ikke kjennes ved dem for de himmelske beboere.

Hvordan er det med deg? Du er vel ikke fornøyd bare med en slags anonym kristendom? Jesus sier:

*Men den som forneker med for menneskene, han skal fornektes for Guds engler.
(Luk. 12,9)*

I lengden går det ikke an å leve som en anonym eller hemmelig kristen. Anonym kristendom vil snart føre til åndelig død. For den hemmelige kristne har ei bru bak seg – en lettveint vei tilbake til verden. En kan da så ubemerket gå tilbake til sine gamle venner og forretningsforbindelser, tilbake til sine syndevaner og sine laster.

Hvor mange hemmelige kristne har ikke benyttet denne brua? De brente dessverre ikke hemmelighetens bru bak seg. Derfor var det så lett å flykte fra hele kristenkampen tilbake til verdslighet og makelighet på den brede vei.

Nyfelste og anonyme kristne, hør her! Brenn alle bruene bak! Bekjenn for alle at du er

gått over fra døden til livet! Gå ikke lenger med lik i lasten! Gå f. eks. til alters i Herrens hus! Det er en god bekjennelse og et vitnemål for de som står utenfor. Bli med i det kristelige arbeid på ditt hjemsted! Lev ikke lenger i det skjulte.

De synger to sanger i himlen. Moses' sang og Lammets sang. Moses' sang finner vi i 2. Mos. 15. kapittel. Ta og les det! Etterat Moses og israelittene var kommet velberget over Det røde havet mens egypterne gikk under, sang Moses og israelittene en sang for Herren og sa: "Jeg vil lovsynge Herren, for han er høyt opphøyet; hest og rytter kastet han i havet, Herren er min styrke og lovsang, og han ble meg til frelse; han er min Gud, og jeg vil prise ham, min faders Gud, og jeg vil opphøye ham osv."

Moses' sang er en lovsang og takkesang til den store og sterke Gud for det som han gjør med oss i livet her – for hans førelser og ledelse. Av og til kan vi nok ikke forstå hans planer. Men i himlen skal vi forstå det fullt ut. Der får vi se *alt* i evighetens lys, og da må vi love Gud for hans underfulle og gode gjerninger med oss her nede. I himlen er det derfor virkelig lovsang.

Lovsangstonen skulle være grunntonen i kristenlivet. Vi knurrer så ofte – slik som israelittene gjorde i ødemarken. I himlen derimot er all knurring forbi. Men vi skulle ha sluttet å knurre alt her. For hvordan kan støvet knurre mot den allmektige og vise Gud? Han gjør jo alt såre godt i sin visdom og kjærlighet.

Ved glasshavet lyder lovsangen fulltonende og sterkt:

Og de sang Moses', Guds tjeners sang og Lammets sang og sa: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du allmektige! rettferdige og sanne er dine vege, du folkenes konge! (Johs. Åpenb. 15,3)

Der samles en skare stor
Forløst ifra jordens tvang,
Ei mer nogen synd,
Ei mer nogen nød,
Det gamle forganget er,
Ei mer nogen natt så lang!
Se alt er nu blevet nytt,
Evig jubel råde skal,
Ti sorg og sukk er slutt!

Johannes hørte også en annen sang i himlen – Lammets sang. Hva synger de om i Lammets sang? "Emnet er Jesu Kristi blod". Lammets sang er en lov – og takkesang for Guds offerlam som lot seg slakte for å kjøpe oss fri fra synden og satan.

Emnet er Jesu Kristi blod. Det er det blodet som rant i Getsemane da Jesus kjempet sin lydighetskamp med sin Fader. Korsets gåte påførte ham en kamp så hard at sveitten hans rant som blodsdråper.

Det er det blodet som piplet fram under tornekrona og som rant fra hans hudflettede rygg. Det er det blodet som strømmet ut fra naglegapene i hans føtter og hender. Til slutt brast hans hjerte for den fortapte menneskeslekten.

Når et menneskehjerte brister, renner blodet ned i hjerteposen og deler seg i ekte blod og vann. Og da soldaten stakk spydet inn i frelserens hjerte og dermed inn i hjerteposen rant det vann og blod ut. Beviset på at hans hjerte bokstavelig talt brast for verden.

Nyttårstid gir vid horisont. En ser på en særlig måte fortiden med alle fall, feil og forsømmelser. I Åndens lys ser en sin skyld. Da må en spørre: Hva skal jeg gjøre med fortidens synder? Det er bare ett å gjøre: Legg dem i Herrens naglemerkete hånd. Der renses Kristi blod bort alle synder.

Men vi ser også *nåtidens* fristelser og kamper. Hvordan kan vi vinne seier? Legg det i Herrens *hjelpende* hånd. Kristus har seiret over synden. Han kan også hjelpe deg til seier.

Vi frykter framtiden – det ukjente. Men lykkelig er det Guds barnet som får legge alt i Herrens allmektige og *nådige* hånd. Herren vil alltid være med oss.

Guds barnet sier ved nyttårstid med David: I din hånd er mine tider. (Salme 31,16)

Kjenner vi Jesus Kristus, så kjenner vi Gud. For slik som Jesus Kristus er, slik er Gud. Jesus var god, fullkommen og hellig. Slik er Gud. Gud er kjærlighet. Gud elsker oss slik som Jesus elsket oss. Det var Gud selv som døde på Golgata-kors for deg.

Alt dette vet vi. For Jesus har åpenbart det for oss. Men 2/3 av jordens befolkning har aldri hørt om Jesus Kristus. Derfor vet de heller ikke om den sanne og evige Gud som elsker dem. For hedningene har ikke noen som kan forklare Gud for dem. Ingen kan undervise dem i kristendom. Derfor er det *vår* oppgave – den kristne menighets oppgave – å fortelle alle om Jesus Kristus og dermed om Gud.

Så lenge vi ikke gir dem Guds ord, så lenge må de lete og spørre i fortvilelse: Hvem og hvor er Gud? Vil du bli med i misjonsarbeidet og bli vegviser for hedninger?

Ingen har noensinne sett Gud. Den enbårne sønn som er i Faderens skjød, han har forklart ham. (Johs. 1,18)

En svensk madrassfabrikk brukte denne overskriften i en annonse: "Sov bort bekymringene!"

Annonsen forteller at det gis et effektivt middel til å få bort bekymringene, nemlig å sove på firmaets madrasser. Reklameteknisk sett er dette fiffig. Men livet forteller at bekymringer kommer ofte nettopp når en legger seg på madrassen.

Bare åndelig hjelp tar bekymringene bort. Ingen av oss kan hindre bekymringene i å komme. Men Guds barnet vet hva det skal gjøre. Det går til Gud med dem.

Livet er ikke lagnadens lunefulle veg. De kristne rekner med den allmektige Gud som ser og våker over alt. La oss derfor heller lese Guds annonse i Fil. 4,6–7:

Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting det dere ønsker komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takksigelser, og Guds fred som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus.

Gud ser alle tårene, også de som er felt i det skjulte. Han gjømmes dem endog. Den allvitende Gud elsker deg. Dine tårer er ham ikke uvedkommende. Han føler med deg i smertene dine. Ditt vé og vel ligger ham sterkt på hjertet.

Gud skriver alle tårene våre opp i sin bok. Han teller dem. For den nådige Gud vil passe på så du ikke trenger å gråte en eneste tåre for mye. For du skal ikke være i smertenes ild et sekund for lenge.

Når en gråter, er en som oftest selvopptatt. Men vi skal alltid se på Gud, og da vendes tårene til smil og ditt sukk til takk. Det er jo ikke så farlig om det trykker litt,

når det bare får trykke oss nærmere Gud.

Hvor ofte jeg har flyktet, det har du tallet; mine tårer er gjømt i din flaske, står de ikke skrevet i din bok? (Salme 56, 9)

Vi vil gjerne gå våre egne veier, men samtidig ha Gud med oss der. Men det er aldri sjølsagt at Gud er på vår side. Vi må derfor alltid passe på å stille spørsmålet på rette måten, som Lincoln gjorde det.

Det er meget viktig at vi i alle ting er sterkt opptatt med å bli klar over hvor vi står. Her kan ingen være nøytral. Enten står en på Guds side eller så gjør en det ikke.

Men står du på Guds side, da står han på din side. La oss derfor stå på Guds side i arbeidet for heim og skole, for kirke og fedreland!

Herren er med dere, når dere er med ham, og dersom dere søker ham, skal han la seg finne av dere; men dersom dere forlater ham, skal han forlate dere. (2. Krøn. 15, 2)

Menneskene over hele verden er brødre. Som brødre har vi alle like stor rett til arvegodene. Som brødre skulle vi ha alles lagnad liggende tungt på oss. Vi må vise i handling at "broder är broders hjärta när."

Vi eier bibelen som et allemanns eie, bibelen med budskapet om en evig herlig himmel. Hva har du gjort for å gi hedningene del i dette evige håpet? Vi eier kirker og bedehus hvor ordet om forlikelsen med Gud forkynnes for alle som vil høre. Hva har du gjort for at hedningene som frykter de mange farlige gudene sine, skal finne fred og salighet i Jesus Kristus?

Alle kristne skal være noe av en misjonær – en varmhjerted og aktiv misjonsvenn. For hedningene er jo våre brødre.

Så legg og just derfor all vinn på i deres tro å vise dyd, og i dyden skjønnsomhet, og i gudsfrykten broderkjærlighet, og i broderkjærligheten kjærlighet til alle. (2. Pet. 2, 5–7)

Da Abraham Lincoln, Nordstatenes leder kjempet for opphevelse av slaveriet, skulle en tru at han hadde god grunn til å mene at Gud var på hans side. En gang fikk han også dette spørsmålet: "Er De viss på at Gud er på Deres side?" Da svarte Lincoln: "Det våger jeg ikke å uttale meg om. Derimot er jeg sterkt opptatt av å bli klar over om vi er på Guds side."

Det er alltid nødvendig å korrigere dette spørsmålet på denne måten – ikke minst i de politiske sakene. Du ønsker at Gud skal stå på din side. Men står du sjøl på Guds side? Kjemper du for at hans vilje skal skje i alle ting – og ikke din? Arbeider du virkelig for at hans rike skal komme og hans navn bli æret?

En misjonskvinne kom som vanlig inn på kretskontoret for NMS i Drammen med sin misjonsbøsse. Det var før krigen da myntene hadde større verdi enn i dag. Der fikk hun se det vakre bildet av den store kvite flokken som står frelst heime i himmelen.

Da bryter hun ut: "Å, var det slik jeg skulle se igjen tiøringene som jeg ga til misjonen!"

Ja, også pengene våre kan vi bruke i misjonsarbeidet for å vinne mennesker for himmelen. Hvordan forvalter du dine pengemidler? Har du en misjonsbøsse stående i din stue? Slik kan du vinne deg venner som kan ta imot deg ved himmelens port. Husk Jesu ord:

Gjør dere venner ved den urettferdige mammon, forat de, når den svikter, må ta imot dere i de evige boliger. (Luk. 16, 9)

Keiser Karl 5. ville jage dødsfrykten bort ved å forsøke å gjøre seg riktig fortrolig med døden. Han stilte kranier foran seg, spilte dødsmusikk, tok på seg likklær og la seg i kisten. Men intet hjalp.

De fleste mennesker skjelver for døden. Noen hevder nok at de ikke bever for døden. Visstnok har forbrytere gått til skafottet eller fritenkere møtt døden med den største sinnsro. Men de er ikke helter for det. Enten har de maskert seg for å narre oss, eller så er de tåper som narrer seg sjøl.

Mot dødsfrykten gis det intet menneskelig middel eller medisiner. Døden vil alltid komme uhyggelig og uønsket der Kristus er utestengt. Mot dødsfrykten er det bare ett som hjelper: Å ha sin sak oppgjort med Gud.

Ved sin død knuste Kristus dødens makt. Og ved oppstandelsen godkjente Faderen Sønnens frigjøringsverk.

Jesus døde for å utfri menneskene fra dødsfryktens trelldom. For vissheten om at en hører Gud til jager *all* frykt bort. Med livets høvding som vår fører kan vi trygt gå døden i møte.

Hedningene lever ennå under dødsfryktens trelldom. De er redd for vonde ånder eller hevngjerrige guder.

Derfor må vi gi dem budskapet om det evige livet i Jesus Kristus.

Ettersom da barna har del i blod og kjød, fikk også han i like måte del deri, forat han ved døden kunne gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen, og utfri alle dem som av frykt for døden var i trelldom all sin livstid. (Hebr. 2, 14–15)

Levende dvs rennende vann er deilig enten det klukker under snøen om vinteren eller synger i bekkene om sommeren, men aller best i den solbrente ørken.

Det er mange tørste mennesker i denne verdens ørken. De tørster etter penger og gods, etter moro og sanselig fornøyelser. Men de blir bedradd og skuffet. Det tilfredsstilte ikke *sjelens* sterke tørst. Aller verst vil det bli i Helvete hvor det ikke finnes en dråpe vann å leske sin tunge med.

Det levende vannet er uten tvil bildet på det åndelige gode som Jesus har å gi. Og det er intet mindre enn evig liv. For der hvor det gis forlatelse for all synd, der gis det *evig* liv. For når syndens skyld tas bort, følger også syndens følger med.

I dag står Jesus og venter på deg. Han vil gi deg levende vann, vann som gir *evig liv og fred*.

Mange kristne er trøtte i dag. De er ikke åndelige døde, men åndelige tørste. Jesus kan gi deg vannet som fornyer deg, vannet som gir deg liv i overflod.

“Vannet i seg selv har evig kraft; hvor tørsten kommer tilbake, er det menneskets, ikke vannets feil.” Feilen er at vi drikker ikke nok og ikke regelmessig nok av det. Drikk derfor daglig av dette vannet, og du skal bli daglig fornyet.

Til sist gir dette vannet oss del i det fullkomne livet i evigheten. Vi skal for evig få bo ved livets elv. Og der skal vi aldri mer tørste.

Jesus svarte og sa til henne: Kjente du Guds gave, og visste du hvem som sier til

*deg: Gi meg drikke! da hadde du bedt ham, og han hadde gitt deg levende vann.
(Johs. 4,10)*

FRELST AV NÅDE

Det nytter ikke å komme med krav til Gud. For vi gjør ikke mer enn vi plikter.

*Således skal også dere, når dere har gjort alt det som er dere pålagt, si: Vi er
nyttige tjenere; vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre. (Luk. 17,10)*

Det å gjøre sin plikt er jo egentlig ikke noe fortjenstfullt. For kan vi så sant gjøre det, så er vi også pliktig til å gjøre det. "Hva du evner, kast av i det nærmeste krav." Derfor kommer vi aldri på forhandlingsgrunnlag med vår Gud på grunn av våre gode gjerninger. Men, Gud skje lov, en kan bli frelst av nåde ved tro på Jesus Kristus. Frelst! Hvilken lykke. Hvilket håp! Det er nåde over nåde.

Frelst! – fra syndens skyld og straff, fra lovens alvorlige anklage og Guds strenge dom. Frelst fra syndens forferdelige makt, fra en vond samvittighets piner og den evige fortapelse.

Frelst! – inn i Guds rikes herlighet, fred og glede på jorden og en evig salighet i himmelen.

Frelst! Vi er det alt *her*. Det er ikke noe som vi bare håper å bli en gang. Vi er det i dag.

Og det er av bare nåde, en Guds gave. Det er ikke vårt verk, ikke av gjerninger. Frelsen får vi gratis, som en ufortjent gave i Kristus, ved troen. Det er uforskyldt.

"For av nåde er dere frelst, ved tro, og det ikke av dere selv, det er Guds gave, ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg."

FRELSEN KOM FRA JØDENE 1

Vi står i stor takknemlighetsgjeld til jødene. For de har gitt oss så mye.

For det første kom *frelseren* etter kjødet fra jødene. Jesus ble jo født av en jødinne i Jødeland. Han vokste opp og fullførte frelserverket i dette landet og blant dette folket.

For det andre var *de første hedningemisjonærer* Israels sønner. Noen av disse jødene kom også til Europa, slik at vi nokså tidlig fikk frelsens budskap forkynt oss. På Jesu befaling dro de ut. I kamp og forfølgelse, i fare og slit forkynte de budskapet om frelsen i Kristus. De ofret liv og gods, de forsaket søvn og gode dager for å bringe oss frelsen.

FRELSEN KOM FRA JØDENE 2

Bibelen – den kjæreste og skjønneste av alle bøker – har vi fått fra jødene. De skrev det glade budskapet om frelsen i Jesus Kristus. Den evige sannheten har vi mange bøker og brev som er skrevet til de forskjellige tider og på de forskjellige steder. Men alle er skrevet av jøder. De har så videre samlet og oppbevart dem og senere gitt dem til oss som en gave.

Bibelen og den kristne tro har vi fått fra Guds eget folk – jødene. Uten denne store rikdommen var vi evig fattige. Derfor står vi i stor takknemlighetsgjeld til dette folket – framfor alle andre folk. Hvordan har *du* takket jødene for denne gaven?

Dere tilber det dere ikke kjenner, vi tilber det vi kjenner; for frelsen kommer fra jødene. (Johs. 4,22)

Jesus kan møte oss hvor som helst og når som helst. Han kan møte oss i kirke og bedehus. Dit skal vi gå for å tilbe Gud. Men han kan også møte oss på andre steder. Det trenger

ikke være noe bestemt hus eller sted – hverken Garisim eller Jerusalem. Du kan møte ham ved brønnen som den samaritanske kvinne, ved ploegen som Hans Nielsen Hauge, i fengslet som Lars Skrefsrud. Du kan møte ham på kjøkkenet, i skogen, på kontoret, bak disken eller ute på gården. Du kan møte ham på bussen, båten, toget eller i flyet.

Han søker etter oss når vi går nede i den trange dalen eller i byens folkevrimmel.

Han etterjager oss om vi er ute på havet eller på den høgste fjelltoppen. Han søker oss over alt.

Vi kan gløkke ham, men han gløkker ikke oss.

Det er ikke stedet det kommer an på, men om vi søker eller tilber ham på rette måten. Hver sann søker og ærlige tilbeder vil han møte og svare. Er du en rett og sann Gudstilbeder? Måtte vi over alt og til alle tider søke Gud av et ærlig hjerte, da vil vi få et møte med Gud i Jesus Kristus. Hver ærlig søker og beder, finner en nådig frelser.

Men den time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet; for det er sådanne tilbedere Faderen vil ha. Gud er ånd, og de som tilber ham, bør tilbe i ånd og sannhet. (Johs. 4, 23–24)

Frelser og Herre, jeg beder:
Gi mig et møte med dig.
Hvor du i sannhet nedbryter
Selvlivets krefter i mig.

Både Jesus og den samaritanske kvinne fikk se store resultater av sin misjonerende gjerning i Sykar. Først fikk Jesus hjelpe den samaritanske kvinne. Så sprang hun hjem og vitnet for sine bysbarn og sa: "Kom og se en mann som har sagt meg alt jeg har gjort." Og mange trodde for hennes ords skyld.

Sann kristendom er misjonerende kristendom. Er en frelst selv, må en også arbeide, be, ofre og vitne for at andre skal frelses. Har du virkelig prøvd å vinne noen for Gud? Den som vinner noen, får lønn i himmelen.

"Den som høster, får lønn og samler frukt til evig liv, forat både den som sår og den som høster, kan glede seg sammen." (Johs. 4,36)

Intet er umulig for den store lege – Jesus. Han er helt suverén. Sykdommens art og grad betyr intet for ham. Onde ånder må flykte, feberen må vike og besatte blir helbredet. Han behandler alle og alle slags sykdommer. Det er ingen grenser for Jesu makt i barmhjertighetens og frelsens tjeneste.

Vi har lov til å komme til Jesus med alt. Derfor bør vi gå til ham med alt, med all nød og alle vansker. Hos ham vil det alltid skje noe.

Det er Guds vilje at vi også skal be for de syke. Men vi må legge til at Guds vilje må skje i det enkelte tilfelle. I sin visdom og kjærlighet bønhører han oss på sin vidunderlige måte og i det beste øyeblikket.

"– og alle dem som hadde ondt, helbredet han." (Matt. 8,16)

Luthers fiender ville fange ham en gang han skulle gå gjennom en skog. De lå der og ventet at han skulle komme alene. De ventet i stor spenning. Mon tro han kommer snart?

De var griske som rovdyr som venter på sitt bytte.

Hør, nå kommer han! Fottrinnene kommer nærmere og nærmere. Men se, han er ikke alene. Det går en hvitkledd skapning ved sida hans. Det er intet menneske.

Da ble Luthers fiender redde og lot ham gå. For de så Guds engel som gikk med Luther for å vokte ham.

David har rett når han sier:

Herrens engel leirer seg rundt omkring dem som frykter ham, og han utfrir dem. (Salme 34, 8)

Har vi mistet trua på englene i dag? Vi taler nok litt om englene til barna og nevner dem kanskje ved juletider. Men Guds engler er en realitet i dag som før. Vår himmelske far har gitt oss disse usynlige tjenere for at de skal bære oss på hendene sine når vi møter vansker og motgang og for å hjelpe oss mot fall i fristelsene.

Englene kjenner en hellig omsorg for alle Guds barn. De sørger når noen går bort fra Gud og gleder seg over alle syndere som vender om. Enn om vi ble som barn igjen og begynte å tru på Guds engler? Da ville vi be Gud sende englene sine for å vokte og verne oss på alle våre veger. Da ville vi bli tryggere og rikere.

For han skal gi sine engler befaling om deg at de skal bevare deg på alle dine veger. (Salme 91, 11)

Det lå en tysk soldat og forblødde seg på Polens slagmarker høsten 1939. Da feltpresten nådde fram til ham, sa han: "Før var det mitt høgste ønske å få et jernkors av Hitler. Så ble jeg såret, da ønsket jeg meg: Røde kors. Nå ligger jeg og skal dø. Derfor har jeg nå bare ett ønske: Kristi kors."

En jordisk utmerkelse – som et jernkors – har liten verdi. Røde kors kan være godt å ha. Det kan lindre smerter og muligens forlenge livet en kort tid. Men det viktigste for oss er å eie syndenes forlatelse og dermed evig liv og fred med Gud. Vi må ha en frelser – i dag og på dommens dag.

Her kan bare Kristi kors hjelpe oss. For der døde Gud i synderes sted. Også i *ditt* sted. Korset er kristendommens sentrum og derfor også dens symbol.

For noen er korset *dårskap*. Det går *over* deres fornuft og forstand. Derfor forkaster de det. Ja, hvem kan vel forstå at Gud ble menneske eller at Gud ble forlikt med verden ved korsdøden? For mange blir dette *bare* et tankekors, og dermed en dårskap. Disse forkaster korset og går fortapt.

For alle frelste syndere er korset en *kraft*. Her fant vi syndenes forlatelse og hjertefred med Gud. Ved Kristi kors finner vi kraften til det hellige og Gud velbehagelige livet. Korset er de kristnes seiersmerke.

For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft. (1. Kor. 1, 18)

Jeg slår mine hender om korset,
forlater den plassen ei,
for lysten og gleden i verden,
for ære og gull å – nei.
Og lokker meg jordisk lykke,

et blendverk som straks forgår,
jeg vil til korset meg trykke
hvor frelserens røst meg når.

Kristendommen er ikke krav, men kraft. Kraft i fra det høge.

Hvorfor skal vi leve en kraftsløs kristendom, når vi har adgang til Guds evige kraftkilde?

Sett derfor din lit til Herren og ikke til din egen styrke! Be Herren – hver dag – sende deg den nye kraften!

*“Han gir den trøtte kraft, og den som ingen krefter har gir han styrke. Gutter blir trøtte og mødige, og unge menn snubler. Men de som venter på Herren, får ny kraft, løfter vingene som ørner; de løper og blir ikke trøtte, de går og blir ikke mødige”
(Es. 40, 29–31)*

Hjelp mig o kjæreste Jesus å vinne!
Lite formår kun min fattige tro
Om ei din nåde som solen vil rinne
Op i mitt hjertes formørkede bo.
Mørket fordriv, styrke mig giv,
Gudsfrykt oppvarme mitt hjerte og liv!

Vi lever ikke for å ete og drikke, men vi eter og drikker for å leve. Livets mål er ikke å få en høyest mulig levestandard, men den høyeste *livsstandard*, nemlig det hellige livet med Gud.

Gud vil nok at vi skal ha det så godt som mulig. Men det er noe han setter langt over dette: at vi skal være gode.

Ja, hva er så meningen med livet? Jo, Gud vil at vi skal gå med ham, gå der hvor han går og gjøre hans vilje som alltid er god. Han vil at vi skal bryte med satan og synden og følge Jesus.

Gud vil at vi her i livet skal strebe etter det fullkomne og hellige livet med Gud, og at vi skal forsøke å føre andre inn i dette gode livet.

Videre vil han at vi skal følge ham på himmelveien slik at vi får boplass i den fullkomne himmelen i evigheten for å tjene ham der i hans evige tempel. Der er *alle* gode.

Mange synes at forsakelsene i løpet for himmelen er for store, og så gir de opp. Det var det Demas gjorde. Han fikk i alle fall så stor kjærlighet til den nåværende verden at han ga opp himmelløpet.

De som vil vinne, må se oppover og framover til målet. Da løper de rett fram for hull fart. Det gjorde Moses. “Han aktet Kristi vanære for større rikdom enn Egyptens skatter; for han så fram til lønnen.”

Vi må løpe alle dager til vi er framme, og vi må løpe rett: Himmelvendt.

Er dere da oppreist med Kristus, da søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høgre hånd!

La deres hu stå til det som er der oppe, ikke til det som er på jorden! (Kol. 3, 1–2)

Vi får alle et ettermæle eller en gravskrift. Noen får også sin biografi skrevet.

Enok fikk et skjønt ettermæle. For hans liv nådde sin fulle hensikt både for tid og for

evighet: å gå med Gud.

Enoks biografi er nok den vakreste jeg noensinne har lest. Måtte det samme kunne sies om oss. I sin korthet og skjønnhet lyder den slik:

Og Enok vandret med Gud; så ble han borte, for Gud, tok ham til sig. (1.Mos. 5,24)

Et hellig liv, en salig død
Hverandre kjærlig møter;
Som fuglen i aftenglød
Det døden selv forsøter.
De to må ikke skilles ad,
Den ene gjør den andre glad
Og meget liflig favner.

Henrik Pontoppidan forteller i Lykke-Per 2 om en jøde jente og fritenker, Jakobe, som lengter etter kjæresten sin, Per i Rom, men det drøyer med heimkomsten.

De siste brevene var usammenhengende og underlige. Hun er redd for Pers gjenkjærlighet. Men alle engstelsene forsvant da telegrammet kom som meldte at han ville være i København om få dager. For å være helt alene fikk hun ut i skogen og for første gang i sitt liv savnet hun en Gud som hun kunne takke og prise.

Det er vel egentlig naturlig for all skapningen å takke sin skaper. Det sømmer seg å gi Gud æren for alt. Gjorde vi det oftere, var vi sikkert mer glade. Det hjelper lite å si: Jeg vil være glad! Men jeg kan si. Jeg vil takke Gud! Og da *blir* jeg gladere. Vi kristne gjør nok for lite. Men takker gjør vi nesten aldri. Derfor finnes det også mange uglade kristne.

La oss et øyeblikk samle våre tanker og se Guds kjærlighet – og alle hans velgjerninger – mot oss. Da skal det bli mye å takke for. Vi burde takke Gud for alt, ikke bare for det behagelige – for rosene. Gud er også med sine i smertene og i stormene. På sin dødsseng ba far ofte slik: “Takk også for smertene!” – Det gjør jo intet om det trykker litt, bare det får trykke oss nærmere Gud.

Måtte vi bli takknemlige kristne – som virkelig takket Gud for alt. Da skulle vi også bli glade kristne.

*– og alltid sier Gud og Faderen takk for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn.
(Ef. 5,20)*

Takk for gledene eg kjende,
Takk for sol og himmel blå,
Takk for motgang du meg sende,
Takk for sorg du lagde på
Takk for livets gåtor løyne,
Takk for hjelp i sorgi sår,
Takk for nåden som eg røynde,
Takk for frie barnekår!

Johannes Einrem forteller følgende om Hans Eriksen – den gamle læreren hans som var en ualminnelig begavet fisker:

I havsnød på Finnmarksvidda lofte han Gud at dersom han ble reddet, skulle han vie resten av sitt liv til å undervise småbarn. Bønna hans ble hørt. Redninga var beintfram et

under. Og Hans Eriksen holdt løftet sitt like til sin død.

I nødens stund roper vi på Gud og ber ham om hjelp. I slike stunder gir vi ham lett store løfter. Noen lover Gud at dersom de blir berget fra dødsfaren, skal de omvende seg eller leve et mer Gud-vel-hagelig liv. Andre lover Gud at dersom de blir friske, skal de vitne mer om ham i tale og liv eller gå mer aktivt og varmhjertig inn for hans misjonsarbeid.

Men når Gud har gjort sitt under, så gløkker vi så lett vårt løfte. Da gir vi ikke – i takknemlighet – Gud æren. Vi betaler ikke Gud våre løfter.

En feltprest fortalte en dag fra den tid han var i Sverige under krigen: Der borte fikk alle som kom fra Norge et pass. De som hadde et nasjonalt rent rulleblad – de som nasjonalt sett var pålitelige – fikk et rødt pass. Men de som var mer usikre eller stripete, fikk et blått pass. Alle ville selvsagt helst ha det røde passet. Og det kom mange til ham og ba ham hjelpe dem så de kunne få et rødt pass. Men det kunne jo ikke han gjøre så mye med.

For å komme inn i et nytt land må en ha passet i orden. slik også i Guds rike. Har du ikke ditt pass i orden, kommer du aldri til himmelen. Passet til himmelen er også rødt. Det er nemlig Lammets røde blod.

Intet urent eller syndig kan komme dit. Bare det som er rent og kvitt. All syndeskyld må være sonet, ellers kommer du aldri inn. Og det er *bare* Kristi blod som rensar fra synd og skyld.

Den hellige og rene Gud døde i vårt sted – som en soning for alle menneskers skyld. Også i ditt sted – for dine synder. Derfor er Kristi blod passet til himmelen.

Bekjenn dine synder for ham, og be ham om forlatelse for alt! Gjør du det av et ærlig hjerte, vil han gi deg forlatelse for alle dine synder i all evighet. Skult i Lammets blod er du like hellig og ren som Jesus Kristus selv er det. Og da har du passet til himmelen i orden. Du eier det røde passet.

Og han sa til meg: Dette er de som kommer ut av den store trengselen, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem kvite i Lammets blod. Derfor er de for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem. (Åpenb. 7, 14–15)

En gang Nordens apostel, Ansgar, ba i Johannes den Døpers kapell, viste Kristus seg for ham og befalte at han skulle bekjenne syndene sine.

Ansgar svarte: “Herre, trenger jeg å fortelle deg noe? Du kjenner alt, og intet er skjult for deg.”

Men Herren svarte: “Derfor skal menneskene bekjenne syndene sine, for at de må få tilgivelse.”

Da bekjente Ansgar alt det han hadde gjort fra sin ungdom av, og Herren sa: “Frykt ikke, jeg er den som utsletter dine overtredelser.”

Det nytter ikke å skjule noe for den allvitende Gud. Du kan synde i nattens mørke og i ensomhet. Det kan kanskje skjules for mennesker. Men for Gud er det åpenbart og nakent. Det sier han klart i Ordet sitt:

“Jeg vet om dine gjerninger.” (Johs. Åpenbaring 3,8)

Er det da nødvendig å bekjenne det for Gud? Han vet jo alt om det. Vi skal gjøre det for at Gud kan få høve til å gi oss tilgivelse.

Det har også David opplevd. “Da jeg tidde, ble mine ben borttæret, idet jeg stønnet hele

dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg, min livskraft svant som ved sommerens tørke. Sela.” Men da ha bekjente syndene sine, fikk han også oppleve en salighet som følger med syndenes forlatelse.

Salig er den hvis overtredelse er forlatt, hvis synd er skjult. Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld; jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort min syndeskyld. (Salme 32, 1–5)

Min synd er tilgivet, ja helt slettet ut,
Derfor vil jeg synge og prise min Gud.
Han glemmer min synd der ved Golgatas høy.
Ja, han glemmer din synd, men erindrer mig.

Misjonsprest Johannes Johnson sa en gang:

“Å vandre i lyset – det er å gjøre opp sitt bo foran det store øye, det store øye som ser så alvorlig på meg at jeg kunne få lyst til å flykte noe sted hen. Men jeg ser nøyere etter, altså hvis jeg tar Jesus i hånden og slår øyet opp mot det store himmeløye, så er det jo Fars øye, fullt av inderlig omsorg og medkjensle.

For en ufattelig lykke! – Hvor velsignet å “gjøre opp” foran Fars øye, og hvor godt det er siden å vandre i lyset.”

Er du redd lyset? Frykter du Guds øye som ser alt?

Det er din Fars øye. Han elsker deg. Bekjenn derfor alt for ham! Legg det fram i lyset! For-
tapte synder, gjør opp din sak med ham, med din Far i himmelen! Da skal Jesu, hans Sønn
s blod rense deg fra all synd. – Fra all synd. Hver eneste en. Den største som den minste.

Da blir det også alltid godt å gå med Gud i lyset. For dersom Guds barn alltid går med Gud i hans lys, da skal vi få leve i samfunn med hverandre og blodet renser oss fra all synd.

Å, for en stor rikdom Guds barn har i blodet som renser fra all synd! Men denne rikdommen får du ikke del i uten å leve i et åpent og ærlig forhold både til Gud og mennesker. Gå derfor med Gud i lyset, og du er salig både for tid og evighet.

*Men dersom vi vandrer i lyset, likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans Sønn
s blod renser oss fra all synd.*

(1. Johs. 1.7)

Lysenes far, vi takker deg,
vidt har du gitt oss å favne;
Lys i ditt lys går frem vår vei,
Stort skal vi tjene og gavne;
Tjene i åndens arbeidslag.
Begge i Norges nye dag
Veier for lysere slekter.

Leif Presthus tok motorbåten for å dra til et misjonsmøte i Namsos. Men kom ikke fram. En dag fant en mann fra Otterøy ei fjøl med følgende innskrift:

“Båten er gått lekk på et isflak. Jeg går frelst heim til Gud. Vi treffes i himlen. Vend om før det er for sent! Døden er en vinning. Hilsen Leif.”

Det var hans siste hilsen – en seiershilsen. Guds barn lever i Jesus Kristus, det vil si i hans

fullførte frelsesverk. Derfor eier de syndenes forlatelse, og med syndenes nådige forlatelse følger evig liv.

De lever sitt liv for Kristus, De gjør alt for å forherlige hans navn og vinne disipler for hans lære. Kristus har fått førsteplassen i deres liv. De vil leve sammen med Jesus Kristus. Men det kan vi ikke til fulle her. Synden hindrer oss i det. Så lenge vi er i legemet, er vi borte fra Herren. Det er et tap, et minus. (2. Kor. 5,6)

Men en dag kommer døden og river sjelen brutalt fra legemet. Dermed gjør han oss den siste tjeneste. For å flytte fra legemet vil si å flytte heim til Herren. (2. Kor. 5,8)

Han fører oss til Kristus – Guds barnets ønskemål. Døden er vår ferjemann til livets faste land.

Og da havner vi heime hos Herren, og får være der for alltid. Derfor er døden for Guds barn en vinning.

Paulus sitter i fangenskap i Rom. Han er uviss på prosessens resultat. Det kan bli liv eller død. Men ett visste han, og det roper han triumferende ut:

For meg er livet Kristus og døden en vinning. (Fil. 1, 21)

Å hvor salig, å hvor salig, å få tro på Jesus her,
Men dog enda mere salig, å få se ham som han er!
Være hjemme, være hjemme, fri fra sorger og besvær.

Da Jesus kom nær til Nains port, ble en død båret ut. Den døde var den eneste sønnen til en fattig enke. Derfor syntes Jesus inderlig synd på henne og sa: "Gråt ikke!" Jesus rørte da ved båren, og han sa: "Du unge mann! jeg sier deg: Stå opp!" Den døde reiste seg opp og begynte å tale. Og Jesus ga ham til hans mor. (Luk. 7, 11–15)

En død blir levende, Er det mulig?

Etter den vanlige menneskelige erfaring er dette umulig. Død er død. Spør vi vitenskapens folk, så rister de vel på hodet og sier: Nei! Men den troende sier: Jesus oppvakte døde. Enkens sønn reiste seg. Lasarus sto fram av graven. Og Jairus' datter sto opp.

Både erfaringen og vitenskapen har rett: Død er død. Dette er jo regelen. Men så kommer unntakelsen: Død er levende. Det er når underets veldige Gud gjør det umulige mulig. Og det gjør han på oppstandelsens dag.

Trua på Gud er trua på underets Gud. Gud som har skrevet naturlovene i sin visdom. Og han står også bakom dem i dag.

Urmakeren lager en klokke og setter den i sving. Men ingen kan heller nekte urmakeren å flytte på viserne. På samme måten flytter den veldige Gud på naturlovenes viser. Hans allmektige hånd setter bare inn en ny kraft, og underet skjer. Jesus Kristus er en veldig Gud. Han er Gud selv. Derfor kan han også bønnhøre oss.

For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og hans herredømme er på hans skulder, og han kalles under, rådgiver veldig Gud, evig fader, fredsfyrste. (Es. 9,6)

Gjør du som Abraham gjorde, sku blott mot himlen op!
Medens du stjernerne teller, vokser din tro, ditt håp!
Himmel og jord kan brenne, høyder og berg forsvinne,
Men den som tror skal finne, løftene rokkes ei!

“Jeg kan nok tru på en Gud,” sa en student til professor Kroman, “men det med miraklene...”
“Hva vil De så med ham,” avbrøt Kroman, “alt det andre kan vi jo selv lage.

Var ikke Gud Underets Gud, så var han ingen Gud. Han var bare et menneske som vi.”

Å tro på Gud er å kvile i dette vidunderlige at det ikke bare finnes noen velsignede og gudgitte naturlover, men at det også finnes en allmektig Guds hånd som styrer verden og som kan gripe inn i alle ting. Og så lenge det finnes virkelig tru på Gud på jorda, er også trua på underets Gud tilstede.

Jesus lærte Guds barn å be. Vi kan be om alt i Jesu navn og etter Guds vilje. Å be er å røre ved den allmektige handa som styrer verden og som kan gripe inn over alt og til alle tider. All bønn er derfor tru på underet.

Så lenge det finnes noen som folder sine hender eller bøyer sine kne og roper til Himlens Gud om hjelp, så lenge kan underet skje.

Det er det samme som skjer, enten han reiser opp den dødssyke eller han helbreder en verkefinger. Det er Gud som på, våre bønner setter inn en ny kraft som driver sykdommen bort.

Guds barn trenger aldri å stå rådløse. De vet hva de kan og skal gjøre. For kan de ikke noe annet, så kan de i alle fall be.

Bønnen er storverk i verden. For den rører ved den allmektige Guds hånd som kan gjøre under nå som før.

Bekjenn derfor deres synder for hverandre, og be for hverandre, for at dere kan bli lekt!

En rettferdig manns bønn har stor kraft i sin virkning. (Jak. 5,16)

Da tyskerne kapitulerte og fredsbudskapet ble kunngjort den 7. mai 1945, tok det bare noen få timer før alle visste det. Vi heiste det norske flagget, vi ringte i telefonen og ropte det ut på vegene. Fredsbudskapet ble snart og godt kunngjort – til glede for alle.

Nå er det over 1900 år siden Gud gjorde soning for våre synder for å gi oss den egentlige freden – hjertefreden og Gudsfreden. Han ga også disiplene sine befalinger om å gå ut med dette fredsbudskapet til alle folk på jorda. Nå har vel – selvfølgelig – alle fått høre det og tatt i mot det?

Nei, dessverre! Bare en tredjedel av jordens befolkning har fått høre det forkynt. 13–1400 mill. mennesker har ennå ikke fått hørt det forkynt. Jo, høsten er stor. Derfor må vi be og arbeid. Misjonere.

Folketallet på jorda øker fortere enn vi arbeider i misjonen. På 10 år har f. eks. folketallet øket med 400 millioner mennesker. 300 mill. av disse er hedninger. Bare 100 mill. er “kristne”.

Høsten er ikke bare stor, men den øker voldsomt. Hedningeverdenen øker fortere enn den såkalte kristne verden. For arbeiderne er for få. Hva skal vi gjøre? Sikkert mange ting. Men Guds ord peker på det viktigste: Be høstens herre drive arbeiderne ut!

Be høstens herre drive ut misjonærer, heimearbeidere og ledere! Vi må heller ikke glemme å be om at han driver de nødvendige pengene ut, så de som vi, virkelig kan få høve til å arbeide i Herrens vingård.

Da sa han til sine disipler: Høsten er stor, men arbeiderne få; be derfor høstens herre at han vil drive arbeiderne ut til sin høst! (Matt. 9, 37–38)

En gang ble denne innskrift satt på et fyrtårn: “For å lyse og for å redde.”

Den samme oppgave har alle Guds barn fått av sin himmelske far. “Dere er verdens lys,” sa Jesus til sine disipler. De skulle lyse i en mørk verden. Men et menneske må få sitt lys fra Gud. En kristen kan aldri bli selvlysende. Han må leve i samfunn med Kristus. Men da vil også kunnskapen om Jesu nåde og herlighet stråle fram fra hans liv. For “ en by som ligger på et fjell, kan ikke skjules.”

Han har rett den kristne vismannen som sier: “Dersom ditt liv er skjult i Kristus, da er ikke Kristus skjult i ditt liv.”

Du må aldri kamuflere – skjule – din kristendom. Sett aldri lyset under skjeppen! Det skal jo skinne for alle i huset. “Når lyset blir mørke, hvor stort blir da mørket?” Dersom de kristne ikke lenger vil lyse, da blir mørket forferdelig.

Et fyrtårn lyser for å redde menneskeliv. En kristen skal lyse for å redde mennesker fra fortapelsen til himlens evige lys. Vi er frelste for å redde andre.

Lys taler ikke, men de lyser og varmer. Jeg håper at *din* kristendom ikke er kamuflert, men at den lyser og varmer fram av dine gode gjerninger.

La således deres lys skinne for menneskene, forat de kan se deres gode gjerninger og prise deres Fader i himmelen! (Matt. 5, 16)

Ut da i mørket blant synd og blant last.
Led dem til Jesus, men snart, det har hast.
Venner, vi sjeler må redde i dag!
Kjent eller fremmed, anta dig hans sak.

Døden gjester alle – fra kongens slott til den fattigste hytte. Av og til tar døden også noen av våre kjære. Da blir det sorg i heimen. Vi blir stående tilbake med savnet og tomrommet. Men da er det godt å lese det som Guds ord sier om den kristnes død. For Guds barn skal ikke sørge slik som andre som ikke har håp. For Gud vil ved den oppstandne Kristus føre de døde i Herren sammen med ham.

Vi sier at de døde er borte. Men de som døde i Herren er ikke borte. De er heime – heime hos Herren.

Vi sier at vi har mistet dem. Men vi har ikke mistet dem. Gud har berget dem, og han har berget dem for evig.

Vi sier at de avlidne er døde. Guds ord sier noe ganske annet: De sover bare en liten tid, og så skal de en dag stå opp til det fullkomne og herlige livet i den nye himmel og nye jord.

Vi sier at de er ikke mer. Jo, de lever, og de skal for alltid vare med Herren!

Når vi husker dette, blir det ikke sorg, bare savn.

En dag skal alle Guds barn, både de som er døde og de som lever, rykkes opp i skyen for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være hos Gud. Det er de kristnes håp og salige trøst.

– og de døde i Kristus skal først oppstå, deretter skal vi som lever, som blir tilbake, sammen med dem rykkes i skyer opp i luften for å møte Herren, og så skal vi alltid være med Herren. Så trøst da hverandre med disse ord!

1. Tess. 4, 16–18)

Guds folk går så ofte sorgtung og pessimistisk omkring, fordi vi er så få. Med mismot synger vi ofte: "Hvor salig er den *lille* flokk som Jesus kjennes ved."

Med idag får vi lov til å se oppover og framover til den nye himmel og nye jord. Derfor kan vi nå syng ut med glede: "Den store hvite flokk vi se Som tusen berge full av sne."

Dette er ingen liten flokk. Den er *utellelig* stor. De er kommet dit fra alle land og fra alle tider. Der er det svarte, kvite og brune, store og små, menn og kvinner. Jo sannelig, en dag skal vi bli mange.

Det er den *frelste* flokken. Derfor er de kledd i lange kvite kjortler. Det vil si at her finnes det bare rettferdige. De har nemlig vasket sine kjortler og gjort dem kvite i Lammets blod. Syndens skyld er borte for alltid. Alt er tilgitt og glømt for evig.

Den *seirende* flokken står for Guds trone. De skal stå der i all evighet. De synger lovsanger og svinger palmegrenene i sine hender. Palmegrenene er seierstegnet. Her på jorda var det mange kamper og mange nederlag. Men nå har de seiret stort og seiret for alltid.

Deretter så jeg, og se, en stor skare, som ingen kan telle, av alle ætter og stammer og folk og tungar, som sto for tronen og Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender. (Åpenb. 7,9)

Den store hvite flokk, vi se, som tusen berge full av sne
Med skog omkring av palmesving for troen, hvem er de?
Det er den helteskare som av hin den store trengsel kom
Og har sig todd i Lammets blod til himlens helligdom.
Der holder de nu kirkegang med uopphørlig jubelklang
I høie kor, hvor Gud han bor blant alle englers sang.

En liten pike lå og kjempet med døden. I hånden hadde hun et lommeetørkle som hun tørket vekk svetten og tårene med. Brått rakte hun lommeetørkleet til mor si som satt på sengekanten: "Nå kan du ta det, mor!" sa hun.

"Skal du ikke ha det mer?" spurte moren.

"Nei, mor, nå trenger jeg det ikke mer, for nå har jeg grått min siste tåre", svarte hun, og så lukket hun sine øyne og sovnet inn.

Her i verden rinner det mange tårer. For det er så mye sorg og smerte, sykdom og død. Vi gråter alle våre bitre tårer, færre eller flere etter som livet arter seg for oss.

Men ved døden eller gjenkomsten går Guds barn inn i et land uten sorger eller tårer: Den nye himmel og nye jord. Der skal alt bli nytt, De første ting som vi har her, finnes ikke der. For der skal det ikke være sorg, skrik eller pine. Gud tørker bort alle tårene – hver eneste en. Da har vi grått vår siste tåre.

Jeg vet ikke hva som er vår siste tåre. Det er kanskje forskjellig for de enkelte av oss. Kanskje blir det tårene som følger med dødens smerter for noen. Eller muligens blir det de tårene som vi gråter fordi vi vant så få for himlen eller fordi vi får se dem alle som går fortapt. Men også alle disse tårene skal Gud tørke bort, og så blir det ikke flere tårer.

– og han skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mer, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mer; for det første er veket bort. (Åpenb. 21,4)

Gud skal da tørre av mitt kinn
Hver tåre min,
Ei død skal mere være,
Ei heller sorg, ei heller skrik,
Ei pine slik
Som her Guds barn må bære.
Det første fort
Er svunnet bort,
Og gleden ny i himlens by
– Eia, hvor godt å være!

SOM NOAHS TØMMERMENN

En kvinne som ble spurt om hun var frelst, ble stående helt taus. Men en annen hjalp henne ut av knipa og sa: “Ja, hun er med i indremisjonsforeningen her.”

Noahs tømmermenn var med og bygde arka. De var kanskje enda flittige i arbeidet for å få arka bygd. Men da Noah og hans folk gikk inn i arka for å berge seg, var de bare tilskuere. De ble stående utenfor, og vannflommen tok dem.

Å, hvor mange er det ikke som ligner Noahs tømmermenn! De er med i kirke og bedehus, i ytre- og indremisjon, som medlemmer i en eller annen forening. De er faktisk med å bygger Guds rike på jorda. Men sel går de ikke inn gjennom døra – Jesus Kristus – og blir frelst. De er utenfor Guds rike.

Det går så mange trøtte mennesker iblant oss. De er trøtte av arbeid, av spenning, av motgang osv. De er legemlig trøtte og slitne på nervene. Er du blant disse, så hør nå her: Søk lege! Søk hvile!

Men idag vil jeg si et ord til de *åndelig* trøtte. Det er mange ufrelste som er trøtte. De søker gleden, men finner den ikke.

Derfor sier mange med sangeren:

“Min sjel er trett av megen sorg, min fot av mange mile.
Min fot har trådt mangt mødig steg for gleden mig å finne,
og jeg har sett all jordens prakt, men gleden ingensinne.”

De søker etter glede og fred. Men de finner den ikke. De søker på feil sted og blir trøtte. Hør hva den trøtte Augustin sa: “Mitt hjerte finner ikke ro før det finner hvilen i deg o Gud!”

Hva hjelper det om du er med i en misjons- eller kirkeforening, sangkor eller i barnearbeidet? Du bygger nok på arken – Guds rike. Du ser kanskje endog at noen går inn og blir frelst, men selv blir du bare en tilskuer til frelsen. Da blir jo hele byggearbeidet ditt forgjeves for deg selv. Brått kommer gjenkomsten eller døden og dermed dommen, og du blir evig utenfor.

Og som i Noahs dager, således skal Menneskesønnens komme være; – og de visste ikke av før vannflommen kom og tok dem alle, således skal også Menneskesønnens komme være. (Matt. 24, 37–39)

I dag kjem det bod ifrå himmelens Gud
At sovande sjeler må vakna.
Kvar haste og pynte seg vent som ei brud
Vil vera som brudgommen ventar.
Å syndar, du trygge, kva tenkjer du på,

Som enno vil sova på brennande strå?
Å, vakne før døden deg hentar!

Det er også mange kristne som sliter med syndens skyld. De vil prøve å bære den selv. Eller de våger ikke å møte Gud til oppgjør, fordi de faller så ofte i synd.

Hvorfor gå og slite lenger med din fortids synder? Gå til sjelelegen! La Kristus få kaste all din synd i nådens dype hav, så er de borte for alltid. Og med nåden – syndenes forlatelse – følger freden og kvilen.

*“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere kvile.”
(Matt. 11,28)*

Hvor finnes vel hvile når sjelen er trett?
Hos Jesus, ja blott hos Jesus!
Hvor finnes den kraft som gjør vandringen lett?
Hos Jesus, ja blott hos Jesus!

HERREN LUKKET DØRA.

En legende forteller om en mann på Noahs dager. Han hørte spådommen om syndefloa. Men han tvilte på det og hadde ikke lyst til å gå inn i arka. Han stilte seg derimot ved sida av den og tenkte og håpet på å komme inn når flommen kom. Men så lukket Gud døra, og det ble for seint for ham.

Det er mange mennesker som likner denne mannen på Noahs tid. De tenker seg til himmelen. De vil gå inn i Guds rike, men bare ikke nå. En gang senere skal det bli så mye lettere. De håper å slippe inn i arka – Guds rike – når døden eller gjenkomsten nærmer seg. Men da kan det være for seint. For brått reiser Gud seg og lukker døra godt til for evig. Det evige skillet er da satt.

Den lukte dør betyr at det er for evig for seint å berge seg selv. For frelsens dør – Jesus Kristus – er lukket. Vil du fortsatt stå som tilskuer til Guds rike? Vil du vente til det blir for sent?

Da er det også for sent å redde et annet menneske for himmelen. For misjonens og frelsens tid er forbi.

*“Og de gikk inn til Noah i arken, par for par av alt kjød som det var livsånde i. Og de som gikk inn, var han og hun av alt kjød, således som Gud hadde befalt ham. Og Herren lukket etter ham. Da kom vannflommen strømmende over jorda –.”
(1. Mos. 7, 15–17)*

Da er tid for deg å rope:
Herre, lukk mig inn!
Åpne for mig himmelporten,
Jeg var alltid din!
Akk, du dåre, ei den åpnes,
Svunnet er hvert håp!
Lenge Jesus bad dig komme,
Nu han hører ei ditt rop.

Samtidig med at jord og himmel går under, står de døde opp. Johannes ser også hvor de

døde kommer fra. Det er havet, døden og dødsriket gir tilbake sine døde.

De kommer fra “døden”. Døden er altså ikke det siste. Deres *legemer* kommer fra “havet”, det vil si fra sine gjemmedsteder, selv om det var havet hvor de døde synes å forsvinne sporløst uten grav og minnestein. Deres *sjeler* kommer fra “dødsriket”, det vil si de dødes midlertidige oppholdssted.

Sannelig, “*jeg tror på kjødets oppstandelse*”. Vi skjelver så ofte for vår siste og verste fiende, døden. Vi frykter for dødsriket. Det er en angst for noe grusomt og ukjent. Døden er en følge av synden og syndefallet. *Men døden er ikke det siste.*

En dag skal *alle* stå opp. Og døden og dødsriket skal ikke være mer, for dommeren på den kvite trone kaster dem begge i ildsjøen. Bli da alle frelst på oppstandelsens dag? Nei, dessverre! Guds ord taler både om en livets oppstandelse og en dommens oppstandelse. Men *alle* skal stå opp.

Og havet ga tilbake de døde som var i det, og døden og dødsriket ga tilbake de døde som var i dem, og de ble dømt, enhver for sine gjerninger. Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død; ildsjøen. (Åpenb. 20, 13–14)

Men visst eg veit ein morgon renn,
Då dødens natt skal enda.
Min lekam op or gravi stend
Og evig frygd får kjenna.

REGNSKAPET

“Jeg går aldri i kirke,” sa en kjøpmann til en prest. “Jeg tilbringer alltid søndagene med å gjøre opp mine regnskaper.” “De vil finne at dommens dag også skal tilbringes på samme måte,” svarte presten.

En dag skal “store og små” stå for Gud. Det betyr at alle skal møte dommeren. Det er ingen unntakelse. Gamle og unge, høge og låge, rike og fattige blir kalt fram. Alle skal stå til regnskap for Gud. For etter oppstandelsen følger verdensdommen.

Guds allvitenskap sees her under det bildet at Gud fører en bok over hvert enkelt menneskes ferd. Disse bøkene blir åpnet på dommens dag – et bilde på at alle menneskers liv da ligger for dommeren som en oppslått bok. Det hviler et hellig alvor over menneskelivet!

VÅRT REGNSKAPS HOVEDBOK

Det er særlig en bok som spiller en stor rolle ved domsavsigelsen. Og det er livets bok. Bare de som har navnet sitt skrevet i denne boka, kan bestå i dommen. Alle de andre blir kastet i ildsjøen, som er den annen død, den evige døden. Dermed er dette verdensløpet avsluttet, og evighetens skille settes. Hvor gripende! Er navnet ditt skrevet i livets bok?

Livets bok er derfor vårt regnskaps hovedbok. Den er med rette kalt “det himmelske Jerusalems manntallsliste”, adgangstegnet til den nye himmel og den nye jord.

Hvem har navnet sitt skrevet i livets bok? Det er bare de som eier det evige livet. De som lever i sin synd og sin skyld, har ikke navnet sitt der.

På dommens dag blir også min bok åpnet. Deretter leser dommeren opp side for side. *Han vet alt.* Og så blir vi dømt etter våre gjerninger. For en frelses jo ved tro, men dømmes etter troens gjerninger. Det avgjørende er derfor om vår tro er levende og vårt forhold til frelseren så inderlig at vi bærer god frukt.

Måtte bevisstheten om Guds allvitenskap og dommens dag hjelpe oss til å leve varsomt i

verden. For Johannes sier:

Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, og bøker ble åpnet: – og de ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger. (Åpenb. 20,12)

Hva har du gjort de mange år
Du har i verden levet?
Tenk, sikre sjel, at all ting står
I Herrens bok oppskrevet!

Kristus kom for å frelse oss fra all synd og skyld. Og “der hvor det er syndenes forlatelse, der er det liv og salighet.” Navnet sitt skrevet i livets bok får bare de som i nådetiden våger et daglig oppgjør med Gud i Jesus Kristus.

“Og dette er vitnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv i hans Sønn.” (1.Joh. 5,11)

“Og en annen bok ble åpnet, som livets bok. Og hvis noen ikke fantes oppskrevet i livets bok, da ble han kastet i ildsjøen.” (Åpenb. 20,12–15)

Med ditt blod har du løst mig, o Jesus,
Tatt mig bort fra den villsumme vei.
Og mitt navn har du skrevet i himlen,
Jeg vil synge, ja, synge om dig.

Ved årsskiftet ser en mest framover – og det i angst og spenning. Hva vil det nye året føre med seg? Vil det bli et år med sorger, plager og skuffelser? Eller et godt år?

Slik vil det alltid føles når en går inn i det ukjente som heiter framtida. Da stiller vi oss liksom opp på bakkekneiken og forsøker å se framover inn i det ukjente.

Men nå sier Kristus Jesus til oss gjennom ordet sitt at det skal bli et velbehagelig år for oss. Han som er kongen over våre dager og år, han sier at han er utsendt fra Gud for å forkynne et velbehagelig år fra Herren. For *han* kan gi oss det største av alt. Herrens tjener, den salvede, kan og vil forkynne alle som virkelig er i syndenød, *syndsforlatelsens herlige evangelium*.

Dersom du i din nød vender deg med et ærlig hjerte til ham, så kan han gi deg forlatelse for *alle* synder – den største som den minste – for all tid og for evig. Vissheten om syndenes forlatelse for et velbehagelig år. Et velbehagelig år blir det ikke bare ved å ha det timelig godt, men ved å ha det godt med Gud.

Videre vil han forkynne frihet fra syndens og satans makt. Vi er fanger under synden og satan. Men Kristus har seiret over dem. Derfor kan han gi oss frihet fra disse våre verste fiender. Syndebundne trell, gå derfor frimodig til verdens Frelser, han vil og kan hjelpe deg. Og når du lar ham få frigjøre deg, da blir du virkelig fri. Og med denne friheten følger et velbehagelig år fra Herren.

Så la bare stormene rase og motgangene trykke! Vi vil følge Kristus, kongen over våre dager og år, og han vil gi oss et velbehagelig år fra Herren.

Han har utsendt meg – for å forkynne et velbehagelig år fra Herren. (Luk. 4,19)

Han roper ut et nådens år,
Vår nød ved ham en ende får,

Derfor av lengselsfulle tall
En gledesang ham møte skal.

Når en konge begynner sin gjerning, holder han gjerne en tale. Det gjorde Kristus også. Lukas forteller det slik:

Og han kom til Nasaret, hvor han var oppfostret, og gikk etter sin sedvane på sabbatsdagen inn i synagogen og sto opp for å lese for dem. Og de ga ham profeten Esaias' bok, og da han slo boka opp, fant han det sted hvor det var skrevet:

Herrens ånd, er over meg, fordi han salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige; han har utsendt meg for å forkynne fanger at de skal få frihet, og blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte i frihet, for å forkynne et velbehagelig år fra Herren.

Dette var Kristi programtale som vi alle bør studere grundig.

Jesus kommer til de fattige. De rike trenger ikke noen hjelpere. Men han kommer til de fattige i ånden, de nemlig som har sett sin fattigdom – sin syndeskyld. Disse ser at de er hjelpeløse syndere, som ikke har noe godt i seg sjøl. De har ingen rettelig kunnskap, intet personlig kjennskap til Frelseren, ingen tru, ingen rettferdighet, ikke én eneste god gjerning. De er tvert imot sunket ned i en uendelig gjeld, som de ikke makter å betale en øre av. De er gått konkurs. Fortapt.

Til disse kommer Kristus og sier: Synden er sonet! Gjelden er betalt! Du er fri! "For et herlig budskap!" Dette er hans evangelium. Hør bare hvordan hans første programpost lyder:

Herrens Ånd er over meg, fordi han har salvet meg til å forkynne evangeliet for de fattige. (Luk. 4,18)

En gammel mann satt foran ovnen på et gamlehjem. Han var fattig og både døv og lam.

– Hva gjør De! sa en som besøkte ham.

– Jeg venter, svarte han.

– Hva venter De på?

– Jeg venter på at min Frelser skal komme.

– Hvorfor venter De på det?

– Jo, jeg venter store ting når han kommer, svarte den gamle med iver.

– Hva tror De han vil gi Dem da? spurte den fremmede.

– Han har lovet meg et hus som ikke er gjort med hender, evig i himlen. Og der skal jeg være sammen med ham i glede for alltid. Dette venter jeg på, sa den gamle mannen.

Guds folk er et *ventende* folk. De venter på at Jesus Kristus snart skal komme tilbake i makt for å gi dem del i hans evige herlighet.

Et ventende folk er et *rede* folk, som er beredt til å møte sin Gud og dommer. De bygger ikke sitt håp og sin frelse på sine egne gode gjerninger, men på det som Kristus Jesus har gjort en gang for alltid for alle udugelige. De vasker hver dag sin svarte feierdrakt i Lammets røde blod. De ber Gud om forlatelse for all synd for Kristi skyld. De mottar hver dag en evig forlatelse hos Gud for *all* synd. De har funnet Frelseren Jesus Kristus.

Måtte også vi vente på rette måten, slik at vi får bli med ham inn til den evige gleden.

"Vær da også dere rede! for menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker. (Luk. 12,40)

Herren kommer! Herren kommer!
Er du rede nu?
Har du olje på din lampe?
Sjel, å venter du?
Løfter hodet, Jesu venner,
Herren nu er nær!
Se på blodet, tenk på kronen,
Snart du hjemme er!

ET VENTENDE FOLK ER IKKE BARE ET REDE FOLK.

Det er også et folk som *jager etter helliggjørelse*. De vet at foruten helliggjørelse skal ingen se Herren. (Hebr. 12,14)

Det er ikke nok med dåpen eller omvendelsen. En må daglig jage etter helliggjørelse, strebe etter en hellig ferd og gudsfrykt. Kristenlivet må leves i hverdagen. Lever du det *hellige* livet i heim og på arbeidsplass? Den som for ramme alvor venter på Jesu gjenkomst, streber iallfall etter å bli Kristus mer lik.

Et ventende folk er også et *arbeidende* folk. Vi er vunnet for å vinne andre for Kristus. De vil arbeide mens det er dag.

“Det er oppstått en akutt, uholdbar situasjon, som når lunta er tent, men skuddet ennå ikke gått,” sier den danske presten Høgsbro.

Himmel og jord skal brenne når Kristus kommer igjen. Gjenkomsten kan inntre når som helst. For han kommer snart, sier han.

Ved gjenkomsten er det for seint å helliggjøre seg. Da er det også for seint å vinne et menneske for himlen. Da er all misjon slutt. Lunta er tent, varselropet har lydt. Nå venter vi bare på skuddet – på gjenkomsten til dom for de ugudelige og til frelse for de troende.

Men mens vi venter på dette, må vi strebe etter en hellig ferd og gudsfrykt. Mot slutten får bruden det travelt med å pynte seg så hun kan være ferdig. Dersom du virkelig venter, lever du ikke et slurvet og likegyldig kristenliv, men du streber etter å bli fullkomment hellig.

Mens vi venter, må vi også be om og arbeide for at mange vinnes for Gud. Snart er det for seint å redde en eneste en mer. Vil du få stjerner i kronen der oppe, må du vinne mennesker for Gud her nede. Nytter du alle anledninger til å gi verden et ord om Jesus, verdens frelser?

På denne måten får *vi* også være med på å fremskynde vår kjære herre Jesu Kristi dags komme.

Da når alt dette oppløses, hvor må dere da strebe etter hellig ferd og gudsfrykt idet dere venter på og framskynder Guds dags komme, hvorved himlene skal oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann! (Pet. 3, 11–12)

Alt finner vi igjen for Herrens trone,
Alt som har evig verdi, vi finner der;
Men ingen stjerner får vi i vår krone,
Som ei vi selv har tendt, mens vi var her.

Fra krigstiden husker vi godt signalet: Faren over. Når det gikk, pustet folk lettere og levde livet videre uten frykt for fare en stund.

I dag lever mange mennesker som om faren er over. Krigen er slutt, men dermed er ikke den egentlige faren over.

Herrers dag skal komme snart. Og den kommer uventet – brått. Den kommer som en tyv om natten. Og med gjenkomsten følger dommen og dermed fortapelse for alle ufrelste mennesker.

Menneskene lever i en akutt situasjon. Faresignalet er gått, men bomben har ennå ikke falt. Jesus Kristus har vært og varslet oss om dommens dag. Det gjelder derfor å berede seg i tide. Faren – menneskelivets egentlige fare – er ikke over før vi har bestått prøven på dommens dag.

Vi må alltid stå på vakt så ikke fienden får overrumple oss og føre oss til fall. Er du ikke frelst på gjenkomstens dag, så er det for evig ute med deg. Faren er at det kan bli for sent å bli frelst. Derfor gjelder det at vi hver dag ber Jesus Kristus rense oss fra all synd. Men ikke bare det. Vi må også jage etter helliggjørelse. For uten det kan vi ikke stå prøven.

“Bevisstheten om den store regnskapsdag skal hjelpe meg til å leve varsomt. Hvem kan ellers bli stående i dommen? Herre, hjelp meg *i dag*.”

“Derfor, elskede, da dere venter dette, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham i fred.” (Pet. 3,14)

So vakna, du som blundar,
Or syndesvevnen statt!
Til enten snøgt det stundar, Snart kjem den siste natt.
So vak og hald deg ferdig,
Og bed i tru og von
At du må finnast verdig
Å fylgja med Gud Son!

I KONGENS VENDEVÆRELSE

“Nå sitter jeg bare og venter,” sa Olga Berg som var blitt vanfør av giktfeber. “Om ventetiden somme tider føles altfor lang, så sier jeg til meg selv: Du sitter jo i kongens venteværelse og bier på at døren skal åpnes og du skal få gå inn til kongen og se han i hans herlighet.” Guds barn venter på Jesu Kristi gjenkomst. Da vil Kristus åpenbare sin evige herlighet. Men ikke bare det. Han vil da også åpenbare vår herlighet, hva vi skal bli. Guds barn sitter i himmelens venteværelse.

Hvor ofte ønsker vi ikke å se ham – se mer av ham. Men engang skal vi se ham som han virkelig er. Og så det aller største: Da skal vi bli ham evig lik. Like så god som ham, like så ren og hellig som ham. Like himmelsk og like salig – i all evighet. For et herlig håp Guds barn har! De som er kommet inn i kongens venteværelse, de renser seg daglig i Kristi blod. Har du rensset deg fullkommen ren i dag?

Dere elskede! nå er vi Guds barn, og det er ikke åpenbart hva vi skal bli; vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er.

Og hver den som har dette håp til ham, han renser seg selv, liksom ha er ren.
(1.Johs. 3, 2–3)

Nu, o Jesus, byder du
Full rensing i ditt blod,
Som blev utgydt på Golgata,

Da du min straff utstod.
Ja jeg kommer nu, Herre Jesus, ja!
Rens mig, to mig i ditt blod,
Som fløt på Golgata!

Den største svenske botaniker og vitenskapsmann Linné satt dette mottoet over døra si: Lev gudfryktig, Herren er nær!

Linné fortalte vennene sine at han alltid reknet med Guds nærhet under det daglige arbeidet. Han ga også Gud alene æren for den framgang han hadde i livet.

Vi er lite gudfryktige. Vi lever for det meste et slurvet og likegyldig kristenliv – de fleste av oss iallfall. Vi tar det ikke så nøye ofte. Vi lyver litt om det passer. En kaller det da gjerne nødløgn. Vi fusker litt i handel og vandel, dersom vi kan tjene litt på det – økonomisk. Taler av og til litt vondt om de andre dersom det kan framheve våre gode sider. Vi glemmer at Herren er nær.

Vi er svært opptatt av disse verdens ting, men har liten tid til misjonsarbeidet. Vi taler om vær og vind, og forretning og politikk, om sensasjoner og dagens nyheter, men taler lite om Jesus Kristus, Frelseren.

Vi prøver alltid å redde vårt eget skinn, men å frelse en sjel fra fortapelsen det ligner oss lite på hjertet. Å, du forferdelige likegyldighet og verdslighet! Hvor blir det av gudsfrykten?

Vi har visst glømt at Herren er oss alltid nær. Det store himmelske øyet følger oss alltid og over alt. Den hellige Gud som ikke tåler synd, er oss nær og ser alt. Og det han ser, skriver han ned i sine bøker.

Lev derfor saktmodig og gudfryktig!

“Deres saktmodighet blir vitterlig for alle mennesker! Herren er nær. (Fil.4,5)

Og ber de mig synde, ti ingen det ser.
Da svarer jeg: Nei! – Nei! Nei!
Ett øye ser alt som i mørket skjær.
Om midnatten slumrer det ei.
Det gransker min sjel om dens lyst og begjær
Til rettferdighet er.

En mann fikk en god stilling i en by. Men gleden varte ikke lenge. Måned etter måned gjorde mannen fruktesløse anstrengelser for å skaffe seg og sine hus. Til slutt brast det ut av ham: “Aldri før har jeg forstått disse ordene i juleevangeliet så godt som nå: Det var ikke rom for dem i herberget.”

I himlen hadde Guds sønn godt rom. Han fikk sitte ved Faderens høgre side. Men da sønnen kom til vår jord for å frelse en fortapt menneskeslekt, var det ikke rom for ham. Han ble født i en stall, lagt i en krybbe og drept på et kors.

Men det blir ingen jul uten Jesus Kristus. For han er den eneste Frelseren som finnes. Uten ham blir det ingen glede! Uten ham blir det ingen fred! Gi Jesus rom – i jula og alltid!

Gi Jesus rom i samfunnet – i politikken! Kristus må få komme inn i Stortinget, bystyre- og kommunestyresalene. Han må få rom ved roret i landets styrehus.

Rom for Jesus Kristus i heimene våre! Hvilken tone og ånd råder i heimen din? Det skulle være Kristi ånd og den kristne tonen – tonen fra himlen. Ta deg derfor tid til å holde husandakt, syng og be! La det nå bli en kristen jul i heimen din i år. Gi Jesus Kristus rom!

Gi Jesus rom i hjertet ditt! Hvor mye plass har du for Jesus i dine tanker, i din lesnad, i ditt arbeid og i din fritid? Alt dette avhenger av om du har gitt ham rom i hjertet ditt. Hjertet er den beste plassen vi kan gi ham. Det er nettopp det han ønsker å eie. Måtte vi ta den rette lærdommen av det tragiske i juleevangeliets preludium:

“– det var ikke rom for dem i herberget. (Luk. 2,7)

Å vel det land, det hus, den gård
Hvor denne mann for styre står!
Å vel det hjerte, sjel og sinn
Hvor denne konge drager inn!

“Eder er i dag en frelser født.” Det er tonen og budskapet fra himmelen den første julekvelden.

En frelser! Intet annet kunne hjelpe menneskene i syndens nød og dødens natt. For “vi alle var fordervet i synd og vår udyd.”

Frelsestenen er den viktigste i jula. Den nedvurderer nok mennesket til nullpunktet – til intet. Vi er absolutt fortapt. Redningsløst fortapt i oss selv på grunn av syndene våre. Vår eneste redning er derfor å gripe budskapet fra himmelen: En frelser er født. Jesus Kristus er Frelseren. Eder er en frelser født. Eder. For oss! For deg og meg! Ja, var han ikke født for oss – for fortapte mennesker, så var vi ennå uten frelse og håp. Var det ikke for deg, så ville du gå evig fortapt. Men Gud være lovet! Frelsen gjelder oss. Også i dag!

Frelseren er *født!* Det er en historisk hending. Den kan tidfestes. Han er født i dag, sier engelen. Gud har talt. Gud har gjort sitt. Men dette “i dag” er Guds evige i dag. Og i dag gjelder det *deg og meg*.

La ikke dette julebudskapet bli bare et budskap til alle, og så til ingen! La det bli et budskap til deg i dag! Har du grepet tonen fra himlen? Eller står du ennå bare og lytter til den skjønne sangen som andre synger: “Han er frelser min”.

Hør på nytt det engelen sier, og nå gjelder det deg!

“Og engelen sa til dem: Forferdes ikke! for se, jeg forkynner dere en stor glede, som skal vederfares alt folket.

Eder er i dag en frelser født, som er Kristus, Herren, i Davids stad. (Luk. 2, 10–11)

Jeg synger julekvad,
Jeg er så glad, så glad!
Min hjertens Jesus hviler
I stall og krybbe trang,
Som solen klare smiler
Han på sin moders fang.
Han er frelser min.

Frelserens julegave er syndens nådige forlatelse. Med denne gaven følger også de andre gavene. Med nåden følger freden.: Hjertefreden, Gudsfreden, den evige freden som overgår all forstand. Og med barneretten følger arveretten. De som tar i mot Frelseren, blir Guds

barn. Og alle Guds barn skal få arve Guds rike.

“Han som ikke spurte sin egen sønn, men ga ham for oss alle, hvorledes skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?” (Rom. 8,32)

Det sømmer seg for alle å si Gud takk for denne store gaven.

“Gud være lovet for sin usigelige gave! (2.Kor. 9,15)

Vår takk vi frem vil bære da,
Enn skjønt den er kun ringe;
Hosianna og halleluja
Skal alle vegne klinge
Guds ark er kommet i vår leir;
Ti synger vi om fryd og seir
Mens hjertet må sig røre.
Vi synger om den søte fred,
Så helvete skal skjelve ved
Vår julesang å høre.

Jødefolket – hans eget folk – tok ikke imot ham.

Men dem som tok imot ham, ga han rett til å bli Guds barn – nå og i alle evighet.

“Han kom til sitt eget, og hans eget tok ikke imot ham.”

I disse ord er menneskehjertets hele fordervelse og menneskeslektens hele elendighet uttrykt.

Har du tatt imot Jesus og gitt ham rom i ditt hjerte?

“Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Men alle dem som tok imot ham, ga ham rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn.” (Johs. 1,11–12)

Akk kom, jeg opp vil lukke
Mitt hjerte og mitt sinn,
Og full av lengsel sukke:
Kom Jesus dog herinn!
Det er ei fremmed bolig,
Du har den selv jo kjøpt,
Så skal du blive trolig
Her i mitt hjerte svøpt.

I hedningeverdenen går det mange millioner av ulykkelige. De har aldri hørt tonen fra Gud. Du som har lært den nye sangen, har plikt til å lære den bort. Jesu befaling om misjonen sier at vi skal gå ut og lære den til alle folkeslag: “Dypt på hver hjertebunn finnes der strenger, slappet av synden, dog stemmes de kan.”

Vil du være med å stemme instrumenter for Gud? Lære hedninger himmeltonen? Ved å drive ytre misjon kan vi være med å fullføre juleevangeliets misjonsbefaling om at den store glede skal vederfares *alt* folket.

“Og engelen sa til dem: Forferdes ikke! for se, jeg forkynner dere en stor glede, som vederfares alt folket! (Luk. 2,10)

En underfull frelser jeg eier,
Men lenge forsto jeg det ei,

Nu synger jeg glad om hans seier,
At alle må se ham som jeg.
Alle, alle skal se,
Alle, alle skal se
Den herlige frelser jeg eier,
Ham alle, alle skal se!

- - -

Så vil jeg takke alle dere som jeg møtte i "Ordet i dag". Gildt har det også vært å møte mange av dere som leser andaktene, ute på mine reiser. Takk for oppmuntring, takknemlighet og velvilje! Til slutt vil jeg ønske dere et riktig godt og fredfullt nytt år i Jesu navn.

La oss legge oss helt i Guds hånd og sette all vår lit til Frelseren Jesus Kristus i det nye året!

Han kan og vil være med oss alle dager – som han har vært det før, Han vil forlate alle synder når vi kommer til ham med vår uforbeholdne tilståelse: Herre, jeg har syndet!

Han vil hjelpe deg i alle dine vansker når du bare ber ham om det, også på din dødsdag. Husk at Jesus forandrer seg aldri! Det er i alt ett fast punkt som vi kan holde oss til. Måtte vi alltid bo der.

"Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid." (Hebr. 13,8)

Arne Sæter